

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

ipa

Attentie

Kersteditie

42e jaargang Nr. 151 - December 2020

Clappers & Vlieger Media. Uitgave 763

Een wel heel bijzonder jaar

Een wel heel bijzonder jaar zo mogen we 2020 wel noemen. Na aanvankelijk 'normaal' begonnen te zijn werd medio maart duidelijk dat een nieuw virus, genaamd Covid-19, zich over de wereld verspreidde en uiteindelijk een echte pandemie bleek. Een totaal onbekend virus was in de Chinese stad Wuhan op een zogenaamde 'natte markt' opgedoken. Een 'natte markt' is een markt waar vooral vis maar ook andere dieren worden verhandeld, zoals vleermuizen en honden. Kennelijk sloeg het virus zodanig toe dat vele inwoners van Wuhan de stad uitvluchtten nadat mensen aan het virus overleden. Vele vluchten naar het buitenland, zowel naar Amerika als Europa en werd het virus daarmee over de wereld verspreid. U heeft allen zelf kunnen lezen hoe het virus zich over Europa

en ons land verspreidde. Door de maatregelen genomen door onze regering werden er maatregelen opgelegd die, natuurlijk in het belang van de gezondheid van mensen, een flink aantal beperkingen oplegde. Dat gold ook voor ons district, zodat de reeds geplande activiteiten geen doorgang konden vinden. Voor met name het landelijk bestuur was dit eveneens een tegenvaller omdat zij enorm druk bezig waren vele zaken weer 'op de rit' te zetten. Omdat ook hier geen grote bijeenkomsten zoals landelijke vergaderingen gehouden konden worden is in goed overleg gestart met clusteroverleggen, een nieuw fenomeen, waarbij steeds een kleine groep districten met weinig mensen overlegde met het landelijk bestuur. Daardoor kon het landelijk bestuur, zij het minder snel dan goed zou zijn, toch een aantal zaken aanpakken en voorleggen in deze overleggen. Ook het dagelijks bestuur is een aantal keren bijeen geweest om de doorlopen zaken te bespreken, waarna de overige bestuursleden werden geïnformeerd over de voorgelegde zaken. Deze procedure zal nog wel enige tijd duren voordat alles weer naar 'normaal' kan gaan. Wij als bestuur vinden het jammer dat een aantal activiteiten geannuleerd moesten worden maar de gezondheid van onze leden en het houden aan de opgelegd maatregelen is nu eenmaal belangrijker.

Voor zover bekend is alleen ons lid Gerard Bakker uit Haalderen aan het virus overleden. Wij wensen de nabestaanden alle sterkte toe voor de komende tijd. Voor hen die ook getroffen zijn door het virus maar niet opgenomen hoefde te worden in ziekenhuis en zij die dit wel moesten: ook zij alle sterkte voor de komende tijd. Hopelijk zal snel een vaccin beschikbaar zijn zodat mogelijk in 2021 weer een 'normaal' jaar kan worden.

De officiële uitslag van de verkiezingen in de VS laat, wanneer ik dit schrijf,

nog even op zich wachten. Omdat ik familie heb wonen in de VS ben je meer geïnteresseerd hoe het daar gaat. Nu allen stemmen geteld zijn is er een duidelijke overwinnaar, maar door de verliezer aangespannen rechtszaken en het niet wille toegeven dat hij heeft verloren veroorzaken nog heel wat gedoe om een goede overdracht mogelijk te maken. Duidelijk is wel dat door het optreden van president Trump in de afgelopen jaren de zaak wel sterk is gepolariseerd. Republikeinen en Democraten staan niet naast maar vooral tegenover elkaar. Door dit optreden van Trump kan ik mij niet voorstellen dat dit allemaal in het belang van de Amerikanen is. Door zijn optreden is er allang geen gezonde democratie meer in de VS. Uiteindelijk zal Trump moeten toegeven dat hij verloren heeft en kan begonnen worden met regeren door president-elect Biden. Verzoening zal zeker deel moeten uitmaken van zijn programma zodat de Amerikanen weer een goede toekomst tegemoet gaan.

Het bestuur van ons district Nijmegen e.o. wens u allen een gezonde toekomst, hele fijne Kerstdagen, een rustige jaarwisseling maar bovenal veel gezondheid en mooie momenten toe voor 2021. Voor de collega's die tijdens deze dagen moeten werken veel sterkte dat zij een rustige jaarwisseling hebben met weinig tot geen ernstige incidenten. Door het vuurwerkverbod zou het in ieder geval stiller moeten zijn.

Veel leesplezier met deze Kersteditie van ons blad *Attentie* en hopelijk dat wij elkaar weer snel persoonlijk kunnen ontmoeten wanneer er weer activiteiten van ons district zijn.

Fijne en rustige feestdagen, een goede jaarwisseling en een gezond 2021 u toegewenst door,

Jan Eijkemans
Uw voorzitter

Dit jaar een cadeaubon voor onze leden....

Zoals de voorzitter al schreef in zijn voorwoord van deze Attentie verloopt dit jaar anders dan andere jaren. Het Corona virus (COVID-19) is hardnekkiger dan verwacht en we zijn er daarom ook nog niet vanaf. We hopen met z'n allen dat Nederland in het voorjaar van 2021 weer langzaam van het slot af kan. Maar omdat we in 2020 nagenoeg niets hebben kunnen organiseren heeft het bestuur gemeend om iets extra's te doen voor de leden. Daarom zult u als lid in deze "Attentie" een VVV bon van 10 euro aantreffen. Het bestuur van IPA Nijmegen e.o. hoopt dat jullie deze goed kunnen gebruiken in deze donkere dagen.

Het bestuur.

COLOFON

Dit blad is een uitgave van het
IPA - district Nijmegen e.o.
42e jaargang nr. 151
Oprichtingsdatum:
17 februari 1959
Dit blad verschijnt 5x per jaar

Voorzitter:

Jan Eijkemans
vz-nijmegen@ipa-nederland.nl

Secretaris:

Martin van der Putten
nijmegen@ipa-nederland.nl

Penningmeester:

Jan Nijburg
Postgiro District NL97 RABO 0155 7464 56 tnv
Penningmeester district Nijmegen
pm-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ledensecretaris/contactsecretaris:

Brugt Peper
contact-nijmegen@ipa-nederland.nl

Contactsecretaris:

vacant

IPA - Activiteiten:

Adrie Daniels
4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl

IPA - Actviteiten:

Dick Beerens
dickbeerens@hetnet.nl

Redactie / IPA - Artikelen:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Coördinatie en realisatie:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575 - 47 38 81
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving: Fabian Clappers
Fotografie: Henk Baron, Martin van der Putten

Coverfoto: Rob Hooffman

In dit nummer

- 2** Een wel heel bijzonder jaar
- 3** Een cadeaubon voor onze leden
- 6** Op zoek naar de blues
- 13** Voorlopig geen laatste borrel bij Anne en Ans
- 15** Blog: Kleine boevenvanger
- 17** Keetje Toppel
- 21** 'de Lier' en IPA district Nijmegen
- 23** Blog: Kip met frietjes
- 24** Carbidschieten: een korte geschiedenis
- 26** IPA Kampeerweekend 2020
- 29** Wereldwandelaars (1911)
- 33** Rijvaardigheid bij de politie
- 34** Blog van een collega
- 37** Kerstwens
- 39** Activiteitenoverzicht IPA Nijmegen

International Police Association, District Nijmegen e.o.

Secretariaat

Begoniastraat 22 • 6658 EB Beneden Leeuwen

nijmegen@ipa-nederland.nl

Facebook; IPA Netherlands, Nijmegen e.o.

Op zoek naar de blues

Tekst en foto's Trudy en Martin van der Putten

Op de bank zittend tijdens deze Corona pandemie blader ik door onze fotoalbums van onze reizen, welke Trudy en ik de laatste jaren zoal hebben ondernomen. Als reizen een van je liefhebberijen is zitten we in een moeilijke tijd. De wereld zit op slot en we kunnen niet doen wat we graag zouden willen. Voor mij ligt het album, bestaande uit drie delen, van onze Amerikaanse reis in 2018. Omdat Trudy en ik altijd proberen onze reis een onderwerp mee te geven kreeg de reis uit 2018 als onderwerp de blues. Ik hou van bluesmuziek en wilde wel eens in het zuiden van de VS gaan kijken waar de echte goede blues muzikanten vandaag komen.

Op zoek naar de Blues - USA 2018

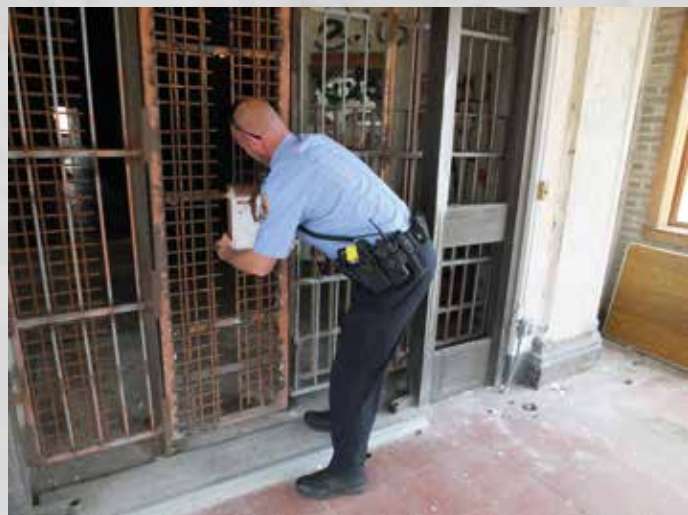
Onze reis begon in Chicago waar we twee nachten zouden verblijven in het Best Western Hotel in Morton Grove Illinois. Van hieruit kun je mooi Chicago gaan verkennen en de onderkomens hier zijn niet zo duur als in de stad zelf. In Chicago hebben we het oude huis van Muddy Waters aan de 4339 S Lake Park Ave in Chicago bezocht. Toen wij ter plaatse waren bleek het een vervallen woning te zijn in een soort achterstandswijk. De huidige informatie is dat de woning wordt gerenoveerd en dat er een Muddy Waters museum in gaat komen. Als een van de hoogtepunten van ons bezoek aan Chicago was het bezoek aan de "Chess" Studio's aan de 2120 S. Mitchegan Ave.. In deze studio hebben diverse beroemde Blues muzikanten hun platen opgenomen, waaronder Etta James, John Lee Hooker, Muddy Waters, Bo Diddley en natuurlijk The Rolling Stones. Het verhaal doet de ronde dat Mick Jagger van The Rolling Stones, samen met Keith Richards, de song hadden geschreven 2120 S. Mitchegan Ave. Deze song bestond uit de melodie en de tekst. Tijdens de opnamen kwam Mick Jagger, Muddy Waters tegen op de trap in de studio op weg naar de opname ruimte. Mick Jagger was zo onder de indruk van Muddy Waters, een van hun idolen, dat hij de hele tekst behorende bij het nummer 2120 S. Mitchegan Ave. vergat. Daarom is het een instrumentaal nummer geworden op de LP 12 x 5. Tijdens de rondleiding door de "Chess" studio werden we door de gids uitgenodigd om in de avond het Bluesconcert van de gelegenheidsband "Blues Heaven" te bezoeken.

Dit openlucht concert werd gehouden op het terrein naast de studio. Zelf iets te drinken mee

brenge als je dit wilde. Ook hebben we genoten van ons ritje met "De Loop". De Loop maakt onderdeel uit van het metrostelsel welk is gebouwd tussen 1895 en 1897 boven de straten van de stad. Bij de "De Loop" is ook een gedeelte van de Blues film "The Blues Brothers" opgenomen.

Na ons bezoek aan Chicago gaan we verder richting het zuiden. Eerst volgen we nog een stuk Route 66 tot St. Louis. In Joliet bezoeken we de Joliet Prison. Ook hier is een gedeelte van Blues film "The Blues Brothers" opgenomen.

Voor een politie mouw embleem krijgen we van de plaatselijke agent een privé rondleiding. Onderweg naar St. Louis komen we diverse "Route 66" hoogtepunten tegen die we al eens eerder hadden gezien. De Gemini Gaint, de Polk-A-Dot Drive Inn en de Streetcar Dinner in Gardner. Na een bezoek aan "Abraham Lincoln" graf op de Oak Ridge Cemetary in Springfield komen we aan in St. Louis. Na een bezoek aan de rivier de Mississippi en een stadstour met de St. Louis Fun Tours was het weer tijd om te gaan slapen. Na een goede nachtrust en een goed ontbijt volgde we eindelijk de US 61 naar het zuiden. We volgen de US 61 richting Memphis. Onderweg gaan

we eerst kijken bij het Bequette-Ribault House uit 1789. het huis is gelegen aan de US 61 in Ste Genevieve. Het Bequette-Ribault huis is een huis uit de Franse Koloniale tijd. Onderweg komen we de eerste katoen velden tegen. Na een mooie en rustige rit komen we aan in Memphis. Hier blijven we 4 dagen en overnachten in het Magnuson Grand Memphis Airport-Graceland, 1471 East Brooks Rd. Airport Area, Memphis (TN). Een niet al te duur hotel/motel.

De nieuwe dag beginnen we met een bezoek aan Graceland. Graceland is de woning van Elvis Presley in Memphis. Tegenwoordig is het een compleet attractiepark. Nadat je het ticket hebt gekocht, totaal 112 dollar, ga je eerst naar de woning van Elvis. Zelfs Elvis had een rommelhok. Op het terrein kun je de diverse museums bezoeken en zijn honderden gouden platen bewonderen, zijn auto's, kostuums en nog veel meer. Memphis is in de avond en nacht vergeven van de neon reclame en live muziek. Uit ieder café of restaurant komt wel de Blues. Het is er gezellig maar druk. De dag erop zijn we op bezoek geweest bij de Gibson Gitaar fabriek. In de fabriek mochten geen foto's worden gemaakt alleen in de showroom. Verder zijn we nog eens bij daglicht door de stad gelopen. In de stad kun je een bezoek brengen aan het huis van W.C Hardy de "Father of the Blues". Ook hebben we nog De Memphis Music Hall of Fame bezocht evenals de studio's van "Sun Music" en "Stax" record co. Bij een bezoek aan deze studio's ga je terug in de tijd toen de diverse artiesten hier hun plaatjes stonden op te nemen b.v. Elvis Presley, Jerry Lee Lewis Roy Orbison en Johnny Cash. Als afsluiting van ons bezoek aan Memphis hebben we een bezoek gebracht aan het Amerikaanse Nationale Burgerrechtenmuseum. Dit museum is gevestigd in het (omgebouwde) Lorraine Motel waar Burgerrechten activist Martin Luther King is doodgeschoten. Opvallend was dat er erg weinig blanken op bezoek waren in het museum. De strijd die zwarte mensen hebben moeten voeren en nog moeten voeren om gelijkheid in de maatschappij te krijgen heeft erg veel indruk op Trudy en mij gemaakt.

En verder gaat de reis. Onderweg komen we diverse zogenaamde "Blues Trail Markers" tegen. Deze blauwe borden geven uitleg op plaatsen waar voor de Blues

belangrijke gebeurtenissen hebben plaats gevonden of waar een van de blues artiesten heeft gewoond of verbleven. We kwamen voorbij een van de nog bestaande, maar niet meer in gebruik zijnde, dansgelegenheden waar ook "Moonshine" werd geschonken. Moonshine is de Amerikaanse term voor zelfgemaakte, illegale, sterke drank en was erg populair in die tijd. Een bezoek aan de kruising waar Robert Leroy Johnson zijn ziel aan de duivel heeft verkocht om beter gitaar te kunnen spelen mag niet ontbreken als je in deze omgeving bent.

We vervolgen onze reis met een zijspoor naar de slagvelden bij Vicksburg. Hier werd een belangrijke slag geleverd in de Amerikaanse Burgeroorlog. Ik moest als oud Marineman natuurlijk een bezoek brengen aan de USS Cairo. De USS Cairo was een van de eerste Amerikaanse Ironclad oorlogsschepen gebouwd aan het begin de Amerikaanse burgeroorlog. Oktober 1964 is deze boot uit de modder van de Yazoo river geborgen.

Na een rondje door Vicksburg, waar diverse prachtige historische huizen staan, ging het over de Natchez Trace Parkway, op deze weg is vrachtverkeer niet toegestaan, naar Natchez waar we een Grand Villige van de Natchez Indianen hebben bezocht. In een club in Natchez heeft Jerry Lee Lewis zijn eerste optreden verzorgd. De club bestaat nog maar was de avond van ons bezoek gesloten.

We gaan richting New Orleans waar we in de oude wijk “Algiers Point” een onderkomen hebben geboekt. Vanuit hier kun je zo met het pontje de Mississippi oversteken naar de beroemde wijk French Quarter. Je zit dan eigenlijk midden in de stad en kunt diverse punten in de stad bezoeken. We zijn wezen kijken naar de hoek van 829 Rue de Chartress met de Rue Dumaine. Hier is de beroemde scene uit de James Bond film “Live & Let Die” opgenomen waarin de geheimagent vraagt, “wie zijn begrafenis is dit”, waarop hij als antwoord krijgt “die van jou...”.

Een bezoek aan de Bourbon street is een must. Hier zijn diverse tenten waar ook weer live muziek ten gehoren wordt gebracht.

Bourbon Street is ook beroemd om zijn “Mardi Gras” feest. Tijdens dit feest kunnen dames hun borsten laten zien aan het publiek en krijgen dan een kralenketting als dank. Het Franse

Mardi Gras, letterlijk ‘Vette Dinsdag’, is de dag voor Aswoensdag. In het Nederlands spreken we echter over Vastenavond, de laatste avond van carnaval. Ons bezoek aan New Orleans werd afgesloten met een bezoek aan het Mardi Gras museum. Onderweg hebben we nog een bezoek gebracht aan “Laura”. Laura is een Creoolse suikerplantage. Ik wist hiervoor nog niet dat Fats Domino ook van Creoolse afkomst was. Nu dus wel.

waaronder Charley Patton, Robert Johnson en Howlin’ Wolf.

Onderweg naar Tupelo, waar het geboorte huis van Elvis staat, kom je langs diverse blues locaties. Je komt voorbij de plaats waar Bo Diddley vandaan komt. Je komt voorbij het museum van B.B. King in Indianola. B.B. King is begraven bij zijn eigen museum in Indianola. Ook kom je voorbij de “Dockery Farms” waar volgens de legende de Delta blues is geboren. Diverse muzikanten kwamen van deze farm

Na ons bezoek aan het geboorte huis van Elvis Presley vervolgden wij onze weg over de “Americana Music Highway” en de “Natchez Trace Parkway” van Tupelo naar Nashville. In Nashville ligt de RCA Victor muziekstudio en hebben we een bezoek gebracht aan het “Musicians Hall of Fame en Museum”. Hier zijn bijzonderheden te vinden van alle muziekstromingen. Van Blues naar Hardrock en terug. De stad wordt gedomineerd door cowboy laarzen en cowboy hoeden. Nashville, de geboorteplaats van “BlueGrass music” zijn de dollar cafés bekend. In deze cafés kun je voor een paar dollar een verzoek nummer vragen aan de band die daar op dat moment staat op te treden. Hier kun je enkele uren doorbrengen met erg goede muziek. Nashville is zeker een bezoek waard.

Na een bezoek aan het “Historic Manskers Station” en rijdende langs de vele tabaksvelden ging het richting Kentucky Horse Park. Dit is een museum welk is opgebouwd rond de paarden rassen van de wereld. Over elk ras is hier wel wat te vinden.

Verder ging het via US 68 naar het noorden. Onderweg kwamen we nog een geweldig Classic Diner in Hillsboro tegen. Echt iets wat aan Route 66 niet zou misstaan.

Na een bezoek aan Serpent Mound in Peebles – Ohio kwamen we aan in Cleveland. Het zoeken naar de blues was haast voorbij. We wilden nog bij het Rock and Roll Hall of Fame gaan kijken. Ook in dit museum zijn alle artiesten vertegenwoordigd. Het is prachtig wat hier allemaal is te zien.

Naast dit museum ligt de Cod onderzeeboot aan de kade. De Cod heeft de bemanning van de Nederlandse onderzeeboot de O 19 gered toen deze in juli 1945 op het Laddrif was vast gelopen.

Het verlies van de O 19.

Op 25 juni 1945 vertrok de O 19 vanuit Fremantle naar de Subicbaai. Aan boord van de O 19 bevonden zich dummymijnen en medicinale alcohol. Op 8 juli liep de O 19 bij laagwater op het Laddrif, bij hoogwater lukte het niet om het schip vlot te krijgen. De Amerikaanse onderzeeboot Cod, die ongeveer 200 zeemijlen van het Laddrif was verwijderd kreeg de opdracht om de O 19 te assisteren. In de ochtend van 9 juli arriveerde de Cod bij de gestrande O 19. Er werd die dag bij hoogwater een poging ondernomen om de O 19 los te krijgen maar die mislukte. Tijdens de poging kreeg de Cod luchtsteun van een Amerikaans vliegtuig. De volgende dag, 10 juli, werd nog een poging ondernomen maar ook deze mislukte. Daarop werd besloten de O 19 te evacueren en het schip onklaar te maken. Bij het onklaar maken werd speciale aandacht gegeven aan het vernietigen van de sonar en radar. Nadat het schip met

explosieven onklaar was gemaakt werd het met het zestien schoten van het dekkanon en twee torpedo's van de Cod bestookt. Op 13 juli arriveerde de Cod in Subicbaai, waar de medicinale alcohol werd afgeleverd. Na het afleveren van deze lading keerde de Cod terug naar Fremantle met aan boord de bemanning van de O 19 met uitzondering van de commandant die in de Subicbaai bleef en via een combinatie van vliegtuig en schip terugkeerde naar Fremantle. De terugtocht van de bemanning van de O 19 was niet officieel geregeld. Tijdens de tocht naar Fremantle waren dus meer dan negentig mensen aan boord van de Cod. Aangekomen in Fremantle gaf de bemanning een feest voor de bemanning van de Cod dat drie dagen duurde. Als blijk van dank werd een cocktailglas en de naam van de O 19 aan de toren van de Cod toegevoegd.

Tijdens ons bezoek aan Cleveland zijn we bij het graf van Alan Freed gaan kijken. Alan was bekend als Moondog en was een van de eerste, zo niet de eerste, diskjockey. Alan wordt genoemd als de uitvinder van de Top 40 in Amerika. Joost den Draaijer was de initiatiefnemer van de Top 40 in Nederland. In november 1964 was hij op studiereis in de Verenigde Staten. Hij kwam terug met een idee: volgens hem had Radio Veronica een eigen hitparade nodig. Hij wist de directie van de zee zender te overtuigen met deze hitlijst te beginnen.

Op dezelfde begraafplaats ligt ook de crimefighter Eliot P. Ness begraven. Ness was een opsporingsambtenaar die de controle op de naleving van de drooglegging moest uitvoeren, bekend vanwege zijn strijd tegen de illegale drankhandel in Chicago en zijn strijd tegen Al Capone. Hij was de leider van het team dat de bijnaam "The Untouchables" kreeg.

Van Cleveland gaan we richting Detroit om de "Motown Recording studio's" te bezoeken. Helaas voor ons was deze gesloten. Na een bezoek aan het graf van "Aretha Louise Franklin" langs de oostkant van Lake Michigan weer richting Chicago voor onze vlucht naar Nederland. Onze zoektocht naar de Blues zat er op. Onderweg naar Chicago hebben we nog een bezoek gebracht aan een andere onderzeeboot, de Silversides, en de USS LST 393 in de haven van Muskegon. De 393 heeft nog meegevochten

Voorlopig geen laatste borrel bij Anne en Ans

Tekst: Lotte Martini
Foto: Eveline van Elk

IPA Nijmegen moet op zoek naar een nieuwe plek voor vergaderingen en bijeenkomsten, als dit straks na het coronatijdperk weer kan. Hun vertrouwde onderkomen, bij Anne en Ans Karsten in de bar van sporthal 'De Heuvel' in Druten, valt weg als het echtpaar eind dit jaar met pensioen gaat. Helaas zonder een afscheidsfeest.

Op 1 januari is het zover. Dan trekt het tweetal de deur van de sporthal achter zich dicht voor een welverdiend pensioen. En komt een einde aan bijna 25 jaar trouwe dienst voor het verenigingsleven in de gemeente Druten. Anne en Ans verzorgden het beheer van – achtereenvolgens en soms zelfs tegelijkertijd – De Doorkijk in Druten-Zuid, De Lier in Puiflijk, zwembad De Gelenberg en sinds 2006 sporthal 'De Heuvel'.

IPA kwam voor het eerst bij hen vergaderen in De Lier. Op 2 december 2008, zo laat Martin van der Putten weten. De komst van IPA was geen toeval, want Anne is zelf (ook) oud-politieagent. Voor het horeca-avontuur samen met zijn vrouw was Anne rijkswacht en werkte bij het korps van Elst. Na 21 jaar in

het blauw besloot hij wat anders te gaan doen. Niet vanwege het politiewerk zelf, legt hij uit. „Maar alle veranderingen binnen de organisatie, alle bezuinigingen vooral, maakten dat ik begon te twifelen of ik dit nog wel zo lang wilde blijven doen.”

Als politieman was hij natuurlijk al lid van de IPA. Die contacten, onder andere met Martin van der Putten en Brugt Peper, maakte dat de vereniging zijn weg vond naar 'De Lier' en daarna sporthal 'De Heuvel'. „Elke maand was er een vergadering”, vertelt Anne. „En ook allemaal andere activiteiten”, voegt zijn vrouw daaraan toe. Ans somt op: „Nieuwjaarsrecepties, paaseieren zoeken, cursussen. En in 2009 zelfs een vakantiebeurs, dat was echt een hoogtepunt.”

Anne genoot van het contact met zijn oud-collega's als IPA op bezoek kwam. „Je zit meteen weer in het cultuurtje”, vertelt hij. „Het klikt gelijk, je begrijpt elkaar. De oudere agenten hebben allemaal moeite met de veranderingen die er zijn geweest binnen de politie. Als bureaus moeten sluiten, valt er veel kennis weg. En een netwerk, de verbinding met de bevolking.”

Afgelopen maanden kon IPA vanwege corona niet meer komen vergaderen. In maart was de laatste bijeenkomst en de sporthal, die pas eind augustus de deuren weer opende, beleeft nu opnieuw een moeilijke periode waarin er nauwelijks activiteiten mogen plaatsvinden. Een groot afscheidsfeest, waarvoor het echtpaar al plannen aan het maken was met de Drutense entertainer Stan van den Dobbelssteen, bekend van het 'Feestteam', valt door alle maatregelen in het water.

Niet een afscheid waar Anne en Ans op gehoopt hadden, maar hun besluit om te stoppen staat vast. „We kunnen wel wachten tot na corona maar hoe lang gaat dit nog duren?”, vraagt Ans zich hardop af. „We hebben vijftig jaar gewerkt”, voegt Anne daaraan toe. „Op een gegeven moment is het genoeg geweest. Dat punt hebben we nu bereikt.”

Een fijne tijd op de Veluwe lonkt. In Beekbergen, waar de twee inmiddels al een tijdje geleden een mooie woning vonden aan de rand van het bos. „Het is een prachtige plek”, vertelt Ans opgetogen. „Na al die jaren hard werken zijn we er echt aan toe om te gaan genieten.”

Blog: Kleine boevenvanger

In memoriam

Als eerbetoon en ter nagedachtenis aan Henriëke Schoonekamp die jarenlang schreef over haar werk als forensisch onderzoeker. Zij werd vooral bekend door haar blog: 'De kus van Lennart', dat wij eerder publiceerde in onze 'Attentie'. Dit blog schreef Henriëke in juli 2020.

Er is ingebroken in een appartementencomplex. De woning bevindt zich op de begane grond en heeft een eigen voordeur. Als ik met mijn sporenkoffertje in de hand aanbel, deins ik meteen achteruit. Twee grote honden springen luid blaffend tegen de voordeur aan.

Het is wel duidelijk dat de bewoners niet thuis waren op het moment van de inbraak. Als de deur wordt opgedaan en de honden door eigenaar des huizes worden tegengehouden, kan ik blijkbaar mijn angstige blik niet verbloemen, want de man zegt: "Kom maar binnen hoor! Ze doen niets en blaffen alleen maar." Ik kijk naar de twee grote beesten die ik classificeer als type vechthond en die hun tanden breeduit laten zien. Ik doe net alsof ik heel stoer ben en alle vertrouwen heb in de man als ik naar binnen loop.

In de woonkamer zie ik de vrouw van de man staan met een jongetje van anderhalf jaar op de armen. Ik stel mij voor en vraag de bewoners mij te laten zien waar de inbreker de woning binnen is gegaan. Ik loop met hen mee naar een kamer aan de voorzijde van de woning, rechts van de voordeur. De peuter loopt ook mee, ondertussen druk bezig van alles te pakken te krijgen, wat zijn ouders proberen te voorkomen.

In de voorkamer zie ik dat het raam is opengebrosen. De man vertelt dat, binnen onder het raam een wasrekje stond. Dit rekje staat er nog, maar nu een stuk verderop in de kamer, zodat iemand gemakkelijk door het

raam naar binnen kan klimmen. Het jongetje heeft door dat zijn ouders even zijn afgeleid en trekt de was van het rekje.

Ik open mijn koffer om de poeders te pakken, maar de peuter heeft ze bijna eerder in handen dan ik. Een heel vrolijk, ondernemend ventje. Ik onderzoek het raam aan de binnen- en buitenkant met poeders om te zien waar de inbreker zich heeft vastgehouden toen hij naar binnen klom en waar hij op de vensterbank heeft gestaan. Ik vind echter niks. Geen sporen van vastpakken, inklimmen of ergens opstaan.

"Ik snap niet dat die inbreker niks weggehaald heeft. Als hij toch binnen was, kon hij hier toch van alles pakken?", zegt de man. "Er is geen inbreker binnen geweest", zeg ik hem. "Het raam is opengebrosen en van buitenaf heeft hij het wasrekje kunnen wegduwen, maar hij is niet binnen geweest. Daar had ik dan afdrucken van moeten vinden."

"Maar waarom is hij niet naar binnengeklommen?", vraagt de man opnieuw. "Wij waren thuis, maar lagen te slapen aan de achterkant, dus hij had de kans."

"Waren jullie thuis?", roep ik verbaasd. "En de honden dus ook? Nou, dat lijkt me dan een logische verklaring waarom die inbreker niet verder is gegaan. Als ik aanbel laten ze zich al

flink horen, laat staan als er iemand ongewenst via een raam naar binnen wil." "Maar de honden hebben niet geblaft", zegt de man verbouwereerd, "echt, dat hadden we wel gehoord!" Dat geloof ik meteen. Ik sta voor een raadsel. Zo stoer zijn die honden dus niet. Maar waarom heeft deze inbreker niet doorgezet als hij al zo ver was? Intussen is het de peuter gelukt mijn rolmaatje uit mijn sporenkoffer te pakken. Terwijl hij ermee rondrent, zeg ik lachend dat blijkbaar iedereen in huis goed geslapen heeft.

"Nee hoor", zegt de vrouw, wijzend op het jongetje. "Hij is wel zes keer wakker geweest vannacht. Zoveel huilen, we konden er niet achter komen waarom. En nu is hij de vrolijkheid zelve en weer net zo druk en ondernemend als anders."

Ik kijk naar de peuter die inmiddels bezig is de inhoud van mijn sporenkoffer uit te stallen. En kan maar tot één conclusie komen. Bij de ouders valt ook het kwartje en we kijken elkaar lachend aan. Wonend in een huis met twee grote, luide honden en twee volwassenen is er maar eentje die echt boeven verjaagt. Eentje die nu breeduit lachend in mijn sporenkoffer zit...

Keetje Tippel

Bron: Ellane van der Ende

Keetje Tippel, wie kent haar niet? Maar wie kent haar wel? De jonge prostituee met het gouden haar en het gouden hart. 'Uiteindelijk kwam ze nog goed terecht', zingt het liedje. Dat klopt want de schrijfster die Keetjes leven neerschreef, werd een gegoede burgervrouw. Neel Doff werd daardoor echter opgesloten in het miserabele begin van haar eigen leven.

Andermaal hadden we helemaal niets meer te eten. [...] De beentjes van Klaasje waren onder hem weggeleden en hij lag tegen de muur, op de grond. De andere kinderen waren her en der in de kamer verspreid. Allemaal ziek van honger. Mijn moeder had een koortsig gezicht en haar haastig ooggeknipper verraadde haar radeloosheid. Mijn duizeligheid deed me wankelen.

[...] We wachtten op mijn vader die 's ochtends vertrokken was om wat centen te verdienen. Hij kwam dronken thuis en eiste eten. Ik keek om me heen en voorvoelde de rampspoed die ons zou overkomen als niet onmiddellijk een oplossing werd gevonden. Mijn besluit stond vast. Ik verlengde mijn rok met een sleep, schikte mijn haar op mijn voorhoofd; ik smukte me op zoveel ik kon. Jammer genoeg had ik geen schmink zoals ik bij prostituees had gezien. Aan mijn moeder zei ik dat ik buiten ging. Ze wou me vergezellen om zo vlug mogelijk het voedsel naar huis te brengen.

Eens in het centrum van de stad, beval ik haar op afstand te blijven. Vrij vlug deed een man me tekenen hem te volgen naar een rendez-vous huis. Toen ik hem na afloop mijn salaris vroeg, vroeg hij of ik met hem spotte: 'Voor 5 frank kan ik een chique vrouw krijgen. Je ziet eruit

als een bedelaarster en bovendien ben je vuil. Opzij, laat me door.' Beneden weigerde hij de kamer te betalen. De eigenares bedreigde ons met de politie en uiteindelijk betaalde hij. Toen ik wegging, riep de vrouw: 'Vuile sloer, ik geef je aan als je nog durft terug te komen.'

Mijn moeder wachtte me in de straat op en toen ik haar het verhaal deed, was ze versteend. 'Wat kon ik doen? Wat kon ik doen? Ik riskeerde zwanger te worden van een onbekende, een smerige ziekte op te lopen. Men heeft me uitgescholden en dat voor niks. En de kinderen, lieve help, de kinderen!' 'Als we niets te eten terugbrengen, sterven ze', zei mijn moeder. Ik weende met mijn gezicht tegen een boom. Maar de gedachte aan de wachtende kinderen, gaf me opnieuw al mijn energie. 'Ik zal voortdoen, zei ik, maar hou meer afstand.' Ik had geen zakdoek en door de tranen met mijn handen weg te vegen, bekliederde ik mijn gezicht.

Jours de famine et de détresse – Editie uit 1911 van het boek van Neel Doff

'Jours de famine et de détresse' – Editie uit 1911 van het boek van Neel Doff (Google Book). Met deze levensechte schets eindigt Neel Doffs eerste roman Jours de famine et de détresse (Dagen van honger en ontreding uit 1911). Samen met

Keetje Trottin (1919) en Keetje vormt dit egodocument de trilogie van de eerste twintig jaar van haar leven. Die evocatieve schetsen zijn aan haar blijven plakken.

Fries-Waals huwelijk

Cornelia Hubertina Doff wordt op 27 januari 1858 geboren in Buggenum nabij Roermond. Haar vader, een blonde Fries met blauwe ogen, is er – nabij de nog verse Belgisch-Nederlandse grens – gelegerd als soldaat. Daar ontmoet hij Catherine Paques, een kantwerkster uit Luik. Het kroostrijk gezin – Neel is de derde van negen – verhuist van hot naar her. Telkens wanneer de vader, een paardenknecht, meent een betere job te kunnen versieren, 'migreert' de familie. De moeder, jaarlijks met een nieuwe zuigeling aan de borst, is genoodzaakt te verzaken aan haar kantnijverheid. Het gaat van kwaad naar erger: geld wordt schaarser; honger dagelijkse kost; de behuizing alsmaar luiziger, letterlijk en figuurlijk. Dampige kelderkamers, ongezonde zolderhokken... Kinderen die krijzen van ongemak, misselijk van honger. De huisvader-kostwinner die vlucht in drank.

We woonden in één enkele kamer in een slijmerig slop in Amsterdam. De zon sijpelde er nooit binnen. En als de vochtige kou in de winter het er ijselijk maakte, sloopte de zomerse klamme warmte ons. Er was slechts een alkoof bovenaan, zoals in de vissersschuiten maar dan afgesloten. Het was alsof we in een kast vertoefden. Mijn ouders sliepen in de nis onderaan; enkele van de kinderen in een hoger compartiment. De anderen op een strozak op de grond. In de hoek deed een kleine ton dienst als kakstoel van de familie. In een andere lagen de vuile luiers van de kinderen. Vervolgens afval van alles en nog wat van een miserabel huishouden. De geur van de pijp van mijn vader en de uitwasemingen van tien armelui veroorzaakten een 'adem-benemende' atmosfeer. Ik hoorde de luizen

wandelen.

Fragment uit *Jours de famine et de détresse*

De Symphonie van honger

'De symfonie van de honger' titelt Neel een van haar hoofdstukken. Het is kenmerkend voor het lomp-proletariaat: precare werkomstandigheden, alcoholisme, een nest kinderen (dat is de letterlijke betekenis van het woord 'proletariaat'), kleine misdaad, ... van armoede naar nog meer miserie.

Mijn moeder had al ons speelgoed verbrand om een beetje de koude vochtigheid die er bij ons heerste, te milderen. Vermits ze maar tien dagen geleden bevallen was, zei ze bang te zijn om een verkoudheid op te doen. We wachtten op onze vader die koetsier was. Misschien had hij drinkgeld gekregen en zouden we turf en koffie kunnen kopen om ons te verwarmen. Voedsel, lieve help, dat zouden we overslaan; eerst moesten we de stramheid uit onze ledenmatten weren. Mijn vader kwam thuis, in twee geplooid, de handen in zijn zakken, bibberend in zijn katoenen boezeroen.
– Brrrrr... hierbinnen is het nog kouder dan buiten.

– Heb je geen geld, Dirk, om turf en koffie te zoeken?

– Nee, ik hoopte om vuur te vinden.

[...] Had ik dat geweten dan was ik bij de paarden blijven slapen. Zo koud! Zo koud! Gotverdomme! Gotverdomme!

[...] Ga slapen, ook de kinderen. We eten wel morgen. We moeten absoluut vuur hebben. Hij begon het krot af te zoeken naar iets dat nog zou kunnen branden. Maar vond slechts de klompen van de kinderen. Hij smeedt ze opzij en hernam het zoeken...Niets...Hij nam opnieuw de klompen, stak ze in de haard en maakte vuur. Dan ging hij naar bed.

[...] De kleine klompen brandden maar langzaam want ze waren nat.

[...] Het was 6 uur 's avonds.

– Fragment uit *Jours de famine et de détresse*

Meld voor werk

Hoe al die mondjes voeden?
Al is het meestal maar met een homp droog brood,

Poster van Paul Verhoeven's film 'Keetje Tippel', met Monique van de Ven en Rutger Hauer in de hoofdrollen.

wat aardappelen met meelsaus. De jongens bedelen, belanden in de kleine criminaliteit. Mina, de oudste zus van Keetje, en een tante kiezen het oudste beroep ter wereld. Keetje rijgt kleine klusjes aan mekaar: aardappels schillen in een kelderkeuken en zo zelf de schillen kunnen opeten, verkoopster van huishoudgerei in de Jordaan, boodschappenmeisje voor een apotheker, voor een hoedenmaakster... Daar wordt ze in het souterrain door haar werkgever verkracht. Ze is amper 14 jaar:

Iemand daalt de trap af: het was de stap van de 'patroon'. Gekleed in overjas en met de hoed op het hoofd, deed hij de ronde van de keuken. Hij bekeek amper de alkoof en ging weg. Korte tijd later kwam hij opnieuw binnen. Hij gooide zich helemaal op mij. Hij was naakt. Ik kon niet gillen: hij had zijn mond op de mijne geplakt. Met zijn twee handen wroette hij onderaan om mijn benen te spreiden en dan... oh! Het was alsof hij me openscheurde... Ik dacht dat ik vermoord werd, zo'n pijn had ik. Hij gromde als een hongerige hond die op een been knauwt. Ik probeerde te bijten, me weg te wrikken onder hem. Maar dat lukte niet. Hij opende mijn buik via mijn 'pissie'. Oh! Het was... Ah! Ik weet niet. [...] Hij bevrijdde me en keek. 'Kijk',

zei hij, 'amper open gebloed wordt het roosje al geplukt...'

Hij lachte.

Foute Tippel

Dit is het eindfragment van Keetje Trottin, haar derde roman (1921). Die titel verglijdt tot synoniem van Neel Doff en fnuikt haar herinnering. Want Neel Doff begon pas haar levenservaringen neer te schrijven, toen ze al in de vijftig was. En ze schreef in het... Frans. De Nederlandse vertaler van haar schrijfsels maakt echter een – bewuste? – vertaalfout door 'Trottin' te vertalen als 'Tippel'. Trottin in het Frans betekent echter trippelen, niet tippelen. Een 'Trottin' was in de negentiende eeuw een loopmeisje (ook wel een loopjongen), vaak nog een kind dat boodschappen afleverde, meestal voor modistes. Dat doet ook Cornelia Doff: met zware hoedendozen zeult ze naar de klanten van haar werkgeefster en doorkruist en trippelt ze zo kriskras door Amsterdam. De gelijkschakeling tussen 'trottin' en 'het trottoir doen' is dus ongelukkig maar is wel de voedingsbodem voor de film van Paul Verhoeven (1974) en voor de populaire schlager:

Overigens was 'dat lichaam verkopen' maar een occasionele aangelegenheid, zoals vaker bij volksmeisjes. Clandestiene prostitutie om te overleven, om de huur te betalen, om brood te kopen.

– Luister zei mijn moeder, al onze kleren zijn verpand. We sterven van de honger. Er is een meneer die je benen wil zien.

– Ah neen! Ik wil niet!

– Er valt met dit kinderlijk creatuur niks aan te vangen! Komaan! De kleintjes zijn ziek van honger...

Men verstopt mijn kinderlijke figuur achter een dikke sluier. Mijn zus nam me mee. Ik droeg een jurk van heldere katoen die helemaal vuil was omdat ik de hele dag op de stoepen met de kinderen had gespeeld en een oude dameshoed van mijn werkgeefster. [...] De klant was een man van vijftig à zestig jaar oud, mager en met allure. Hij bepotelde me koortsachtig, terwijl hij uitriep:

– Mooi, mooi!

Mijn klein lijfje dat nog nooit gewassen was, mijn gekrulde haar vol van luizen leken meer indruk op hem te maken dan indien ik doordrenkt met parfum was en gewikkeld in kant. Maar de grootste attractie voor hem was voorzeker de pijn die ik doorstond. Voordat hij vertrok, gaf hij me florijnen en herhaalde:

– Mooi, mooi!

Vervangliefde

Ook wanneer de kroost Doff – in de romans ‘Oldema’ – naar Brussel verkast, blijft de moeder haar dochter aanzetten om met haar lichaam brood te kopen voor de jongere kinderen. Het is grauwe en gevaarlijke prostitutie. Het zijn zowat betaalde verkrachtingen. Jongemeisjes proberen zich daarom te laten onderhouden door universiteitsstudenten. De uiteindelijke droom is een ‘maintenée’ te worden: een minnaar die voor haar een kamer huurt en haar ‘s avonds mee uit eten neemt. Of soms zelfs naar theater, cafés en af en toe een uitje naar afspanningen buiten de hoofdstad op zondag. Neel vindt een jonge Duitser uit de verarmde adel die stage loopt in de Belgische hoofdstad. Ze trekt bij hem in, kookt voor hem en zoekt andere bijverdiensten. Want als Eithel, zoals ze hem noemt, een rijkeluisdochter vindt, laat hij haar stante pede vallen. Sexualité d’attente (seksualiteit in afwachting) is voor vele jonge mannen uit betere kringen in die negentiende eeuw doorsnee om hun testosteron te verlagen bij arme meisjes.

Model

Voici, votre fille monsieur Cabanel – Félicien Rops Neel is dan ook gekwetst wanneer ze aan kant wordt geschoven maar ze heeft een andere springplank voorzien. Ze is model voor schilders en beeldhouwers. In die artistieke kringen van de bohème voelt ze zich thuis: het gaat er non-conformistisch aan toe. Schoonheid is er belangrijk. Zo ontdekt ze een andere wereld.

Voor de beeldhouwer Charles Samuel staat ze model voor ‘Nele’, de gezellin van Tijn Uilenspiegel naar het boek van Charles De Coster. Ook voor

Voici, votre fille monsieur Cabanel – Félicien Rops

beeldhouwer Paul De Vigne en voor schilder Georges Lemmen poseert ze. Mogelijks ook voor Félicien Rops want een van haar hoofdstukken in *Jours de famine* et de *détresse* is getiteld *Voici, votre fille monsieur Cabanel*. Dat is eveneens de titel van een gravure van Rops waarin een oude matrone een jonge, naakte maagd aanprijst aan een oudere geilaard ‘Meneer Cabanel’.

James Ensor schildert dan weer *Vieille Femme aux masques* (Oude dame met maskers, 1899). Maar dan is Neel al mevrouw Brouez geworden.

Madame B.

Want in dat kunstenaarsmilieu ontmoet ze Fernand Brouez, zoon van een gefortuneerde Waalse notaris die geneeskunde studeert aan

Oude dame met maskers 1899 – James Ensor (MSK Gent)

de ULB. Van zijn vader erft Fernand niet enkel de centen maar eveneens de socialistische (en ook de wat misogyne) overtuigingen.

De schilder bij wie ik vaak de avond doorbracht, had onder zijn leerlingen ook een student geneeskunde, een degelijke burgerzoon die zich ook bezighield met letterkunde en met schilderkunst. Na de lessen bracht hij me vaak naar huis. We praatten over onze lectuur. Hij leende me boeken en we debatteerden vooral over humanistische ideeën. [...] En ik fulmineerde tegen de burgerij...

Twee kinderen worden als burens geboren: de ene zal opgevoed worden met kant, de andere met lorren. De ene zal alles hebben in het leven, de andere niks, Het is een schande. Een kind is een kind. Ze zouden allemaal gelijk moeten zijn. En vaak is het arme kind beter en intelligenter. Een rijkeluiskind heeft duizend kansen tegen één om een boef te worden...

– Fragment uit Keetje

Die socialistisch-anarchistische ideeën wil Fernand Brouez verspreiden via een nieuw tijdschrift *La Société Nouvelle* (De Nieuwe Maatschappij). Daarin vermengen zich samenleving, letterkunde en kunsten. Want de nieuwe maatschappij kan maar via de opvoeding en via de kunsten gebeuren. Ook Neel werkt eraan mee: onder de initialen C.D. vertaalt ze werk van Multatuli (Eduard Douwes Dekker). Woutertje Pieterse was een van de boeken die Neel in het geheim bij een van haar werkgevers verslonden had en die haar verbeelding had geprikkeld, zoals ze uitvoerig beschrijft in haar roman *Keetje*. Ook de bijdragen van anarchisten als Ferdinand Domela-Nieuwenhuis en Pierre Kropotkin worden gepubliceerd in het tijdschrift. Fernand Brouez gelooft in volksverheffing en Neel is geschikte boetseerleij om die humane gedachten gestalte te geven. Fernand wordt Neels Pygmalion die haar doet ontsnappen uit haar proletarisch milieu. De eerste vijf jaar van hun verhouding krijgt Neel les van privéleraren:

geschiedenis, aardrijkskunde maar vooral Franse grammatica. Want tot haar twintigste sprak en begreep Neel uitsluitend Noord-Nederlands (Amsterdams?). Zelfs van het volkse taaltje uit de Marollen – dat toch in hoofdzaak uit ‘Zuid-Nederlandse’ woorden bestaat – begreep ze geen jota.

Ik was 17 en we woonden in een Brusselse arbeiderswijk. We kenden geen woord Frans en zelfs het ‘Marollien’ was voor ons onverstaaenbaar. Dat belette ons niet om allemaal, mijn vader als eerste, degelijk werk te vinden.

La Belle Epoque

Vervolgens stuurt Brouez haar naar de Brusselse academie om er dictie, declamatie, muziek ... te studeren. Neel is opgetogen en denkt zelfs aan een carrière als actrice of als zangeres. Ze is dan al een eind in de twintig. Het project stuit op weerstand én van haar minnaar én van de docenten. Een domper voor haar zelfontplooiing. Een loopbaan zag ze als een vorm van identiteit. Want ze was volslagen vervreemd van haar familie en het penibel milieu van het lompenproletariaat. Maar ze was ook geen burgervrouw; de burgerij – met haar schoonmoeder als prototype – die ze overigens haatte. Wie was ze dan? Ze wordt Mevrouw Brouez. Het koppel floreert in het Brussel van de Belle Epoque: uitjes naar theater, concerten, restaurants, vrienden... en vakanties in een huisje in Domburg in Zeeland. Drie jaar na hun huwelijk overlijdt Fernand. In haar boek Keetje Trottin vermeldt Neel meermaals dat haar minnaar zich tijdens een anatomie-les zou geprikt hebben en zo syfilis hebben opgelopen. Syfilis is een schandelijke en ongeneeslijke ziekte overgedragen door zondige seks, meestal met prostituees. Neel benadrukt het ‘ongeval’ van Fernand als student. Misschien wil ze de lezer overtuigen dat hun relatie niet zuiver erotisch maar vooral kameraadschappelijk en zelfs intellectueel was:

je ne t'aurais jamais aimé si je

n'avais pas pu parler avec toi. (ik zou nooit zo van je gehouden hebben, indien ik niet met je had kunnen praten.)

Fernand is amper veertig jaar. Neel erft zijn fortuin.

Tweede huwelijk

Amper een jaar na het overlijden van haar eerste man huwt Neel met Georges Serigiers, een Antwerpse advocaat, medewerker en vriend van Fernand Brouez. Serigiers verkondigt eveneens socialistische (en zelfs flamingantische) overtuigingen. Bovendien is hij promotor van progressieve kunst en van de kring ‘Kunst Van Heden’ die in Antwerpen salons van ‘schone kunsten’ en lezingen organiseert. Architect-schilder en ontwerper Henry Van de Velde, de dichter Max Elskamp en de familie Franck, verzamelaars van de schilderijen van James Ensor, zijn medestanders.

Toch voelt Neel zich nooit thuis in dat Antwerpse burgerlijk milieu. Ook al kent én vertaalt ze de schrijfsels van Henri Conscience en van Felix Timmermans, Neel houdt niet van de Vlamingen die ze maar een rabauwig volkje vindt... Ze koopt een lap grond in Genk, een gezapig kunstenaarsdorp in de negentiende eeuw. Daarop laat ze haar Villa des Houx (Villa Hulst) bouwen. Ook in Elsene, nu een van de Brusselse gemeenten, koopt ze een burgerhuis, waar ze vaak verblijft.

Portret van Neel Doff in een in 1943 verschenen editie van ‘Jours de famine et de détresse’ (Publiek Domein – wiki) Dan pas begint ze – ze is al in de 50 – haar ‘mémoires’ neer te pennen. Naar eigen zeggen kwam de aanzet toen ze op een sneeuwkoude winterdag door het venster keek en een kind zag dat gepest werd. De herinnering aan haar eigen droef levensbegin deed haar gemoed volschieten.

Prix Goncourt

In 1911 wordt een eerste deel Jours de famine et de détresse (dagen van honger en ontredde) gepubliceerd. De korte hoofdstukjes

Portret van Neel Doff in een in 1943 verschenen editie van ‘Jours de famine et de détresse’ (Publiek Domein – wiki)

zijn als een soort duivelsuitdrijving van een bodemloos verdriet en eenzaamheid. De Franse anarchist Laurent Tailhade is geboeid door het boek en de beroemde Franse auteur Octave Mirbeau, bekend voor zijn boek en de latere film Journal d'une femme de chambre (dagboek van een kamermeid), presenteert het voor de roemruchte Prix Goncourt. Neel behaalt drie stemmen van de (beperkte) jury. Maar Alphonse Daudet, die in zijn boeken Zuid-Frankrijk verheerlijkt, is van mening dat cette Hollandaise helemaal geen Franse Prijs verdient. Het weerhoudt haar niet om te vervolgen met Keetje (1919), nadien met Keetje Trottin (1921). Het is een niet chronologische trilogie die als naturalistische literatuur of als zelf-referentiële roman wordt omschreven. Een tiental boeken publiceert Doff, ook verhalen over de Kempen en de mensen daar. De voornaamste bron blijft altijd haar eigen ervaringen. Boeken waren – toen ze nog een ongewassen, amper geschoold, sjofel kind was – een gezelschap, een vluchtroute, een troost: Woutertje Pieterse (toen ze nog in Amsterdam woonde), nadien verslond ze Schuld en Boete van Dostojevski en Les Confessions van Jean-Jacques

Rousseau. Alle theaterstukken van Molière leent ze bij haar huisbazin. De gretigheid naar lectuur is groot:

Om boeken ter beschikking te hebben, abonneerde ik me op een leeskabinet. Daar deed ik verbazende ontdekkingen. Ik vroeg om ernstige boeken en ik ben de bediende die me begreep, erg dankbaar. Dankzij hem kon in me inlezen in wat Frankrijk in de negentiende eeuw als beste schrijvers te bieden had. Via de lectuur zie en voel ik daadwerkelijk de mensen en de dingen in hun atmosfeer, in hun kleuren en parfums. Te midden van de hertoginnen van Balzac heb ik weelderige zondagen beleefd... Ik ging zelfs zover als het opsnuiven van de besloten lucht van hun appartementen. Diegenen die ik niet onmiddellijk heb begrepen, daarvan heb ik later gesnoept. Aan allen dank ik een deel van de langzame evolutie die zich in mij heeft volbracht.

– Fragment uit Keetje

Overall en altijd een vreemdelinge Boeken zijn Neels levensgezellen, levensinstrumenten in een eenzaam, ontworteld bestaan. Dat isolement sijpelt geregeld door in haar schrijven. De demonen van haar verleden blijven haar achtervolgen:

In de straten speur ik de gezichten en de houdingen af om te ontdekken welke calamiteit aan de basis van deze of gene uitdrukking ligt. Ik weet welke pijn of welk gevoel deze gekromde houding, kop in schouders heeft veroorzaakt. Ik weet dat door vocht gekrompen schoenen doen stappen alsof er op eieren wordt gelopen, dat de kille wind die door te dunne kleren blaast, de benen doet verstrammen en het achterste intrekken. Ik weet dat die man een spijker in zijn schoen heeft die telkens in zijn voetzool dringt; dat de andere zich schudt omdat ongedierte hem plaagt. De vuiligheid bij een andere verstijft zijn gewrichten. Ik weet dat die

gele en uitgemergelde vrouw enkel maar slecht brood en chicorei heeft te eten gekregen.

Wat een vervloeking! Geen enkele arme mens ontsnapt me. En ik herbeleef voortdurend hun ellende en hun trances. En de haat en de liefde botsten onafgescheiden in mijn hoofd... Een oude geilaard doet me zin krijgen om hem onder de wielen van een tramway te duwen en ik wens een bloedvergiftiging aan die vadsige dame die stikt door een tegoed aan tafelgenoevens... Wat een voortdurende heen en weerslingering! Ik draag een leed in me en enkel de miserie en haar gevolgen kunnen daarvan de oorzaak zijn...

Cornelia Doff overleed in Elsene op 14 juli 1942. In volle oorlogstijd die ze ook ellendig vond. Een deel van haar erfenis schonk ze aan een onderwijzer en aan haar Joodse dienstmeid.

‘De Lier’ en IPA district Nijmegen

Dorps huis ‘De Lier’ in Puiflijk en de IPA zijn al lange tijd met elkaar verbonden. Als speciaal bier café verkopen wij natuurlijk verschillende soorten IPA. Het is een bier met een mysterieuze naam, een rijke historie en een bijzondere smaak.

Maar dé IPA, de International Police Association, is al veel langer verbonden met ‘De Lier’. De IPA, ook en mysterieuze naam met een hele rijke, bijzondere historie.

IPA Nijmegen vergaderde al in Puiflijk toen mijn voorgangers, Ans en Anne Karsten, nog uitbaters waren van ons dorps huis. Toen zij naar sporthal ‘De Heuvel’ in Druten gingen, verhuisden de IPA vergaderingen met hen mee. Nu Ans en Anne gaan genieten van een welverdiend pensioen, ben ik erg blij en trots dat de IPA weer terugkomt waar ooit hun basis was.

Een kleine anekdote is dat ik, samen met mijn vrienden van het eerste

elftal van volleybalvereniging ‘De Flamingo’s’, al een aantal keren heb mogen logeren in een IPA-huis. De band met de IPA is er dus zeker en ik hoop dat deze toekomst alleen nog maar sterker mag worden. Ik denk dat jullie manier van werken precies passen bij onze drie kernwaarden: gezellig, sfeervol en ongedwongen.

IPA, jullie zijn van harte welkom in ‘De Lier’, Koningsweg 12, 6655 AC Puiflijk.

Frank de Jong

Blog: Kip met frietjes

Tekst: Andre Bessems

Er ligt die Eerste Kerstdag een dik pak sneeuw. De daken van de huizen, de wegen en de bomen, alles is wit. Het is stil, die avonddienst op eerste kerstdag. Er is niet veel te doen en mijn collega en ik genieten van de gekleurde lampjes die overal hangen. Ik heb een radiootje meegenomen en vrolijke kerstliedjes klinken door de politieauto. Nog een paar uur en we kunnen terug naar het bureau om te gaan eten. Dan wordt de rust in de auto verstoord door een oproep van de centralist van de meldkamer, die ons verzoekt naar een chique wijk in Rotterdam-Zuid te gaan. Daar zou in de X-sstraat een auto hinderlijk geparkeerd staan. Na een paar minuten komen we ter plaatse. Het is een wijk met grote vrijstaande huizen, grote opgetuigde kerstbomen in de tuin en overal lampjes en versierselen. Het is alsof de bewoner van het ene huis zijn tuin nog mooier wil doen lijken dan ander. We rijden door de straat, maar kunnen nergens een hinderlijk geparkeerd staande auto ontdekken. We vragen aan de centralist van welk adres de melding komt en rijden daarna naar het opgegeven huisnummer, zetten de auto voor de deur en stappen uit. Het is koud. We zetten de kraag van onze overjas op om de kou te weren, stappen door de krakende sneeuw het tuinpad op en bellen aan. We staan een paar minuten voor de deur en willen net weggaan als een man de deur opendoet. De man is gekleed in een lichtbruine ribfluwelen broek en een rode trui met een shawltje. Hij heeft een pijp in zijn mond. Achter hem is een riante hal en ik hoop dat hij ons even binnenlaat.

Aan onze ineengedoken houding en opgestoken kraag kan hij wel zien dat we het koud hebben. Hij neemt de pijp uit zijn mond en wijst ermee naar een auto die voor zijn woning staat. Hij deelt ons mee van ons te verwachten dat wij ervoor zorgen dat deze auto voor zijn woning verwijderd wordt, omdat zijn schoonouders in aantocht zijn. Hij kent de auto niet en wil ook niet dat iemand een auto voor zijn woning parkeert.

We kijken elkaar verbaasd aan en vertellen de man dat wij dat niet kunnen afdwingen: het staat een ieder immers vrij om te parkeren waar hij of zij wil, zolang dit in overeenstemming is met de wettelijke regels is."U kunt dat niet bewerkstelligen, heren?", vraagt hij. "Nee meneer, die auto mag daar gewoon staan, daar kunnen wij niets aan veranderen. Uw schoonouders moeten hun auto maar een stukje verder parkeren", is ons antwoord. "Dan los ik het wel anders op", is zijn antwoord en zonder op reactie te wachten, sluit hij de deur voor onze neus. "O ja, meneer, nog een fijne kerst", zeg ik geïrriteerd. We lopen het tuinpad weer af, stappen in de auto en vervolgen de surveillance. Net als we besluiten om richting bureau te rijden en aan de

warme hap te gaan beginnen, krijgen we een oproep van de centralist die ons verzoekt naar een woning te gaan waar een jongen een brandwond heeft opgelopen. Van het ene uiterste in het andere, denk ik nog. De woningen in die buurt stammen uit de jaren '30, zijn oud, gehorig en vochtig en de bewoners zijn veelal aangewezen op de bijstand.

We komen ter plaatse, bellen aan en direct gaat de gemeenschappelijke toegangsdeur van het portiek open. We horen een vrouwenstem die enigszins paniekerig roept dat we snel naar boven moeten komen. Op de derde etage aangekomen, zien we een sobere vrouw die ons hoopvol aankijkt en ons vraagt snel binnen te komen. Haar zoontje heeft zijn arm gebrand aan een kaars. Binnen zien we een knapje van ongeveer acht jaar op de bank zitten. De mouw van zijn overhemdje is opgestroopt en hij houdt een natte theedoek tegen zijn onderarm. Het blijkt dat zijn moeder hem had gevraagd om vast de kaarsen op de eettafel aan te steken. Bij het aansteken van de tweede kaars, was het mannetje met zijn mouw tegen de brandende kaars aangekomen, waardoor deze vlam vatte en hij nu

een brandwondje op zijn arm heeft. Gelukkig had zijn moeder er snel een natte theedoek omgedaan, zodat de schade beperkt bleef. We bekijken de wond en stellen het ventje gerust. Het is meer de schrik. We genieten van de warmte in de woning en denken nog even terug aan de man met de pijp, die ons buiten liet staan.

Er staan twee bordjes op de tafel. Het witte tafelkleed is wat grauw van kleur en de rest van huiskamer is sober ingericht. Deze mensen hebben

het niet breed. "Twee bordjes maar?", merk ik op en kijk de vrouw aan. "Ja" zegt ze, "we zijn maar allee". Ik heb met de vrouw te doen en besluit het onderwerp op iets anders te brengen. Op een wat jovialere toon vraag ik haar wat de pot schaft. "Kip met frietjes en appelmoes", zegt ze, "we kunnen niet anders, meneer". "Mevrouw", zeg ik, "wat is er nu lekkerder dan kip met appelmoes?!" Zonder een reactie te geven, loopt ze naar de keuken om even later met twee extra bordjes terug te komen. Op beide bordjes ligt

een kippenboutje, wat frietjes en een schepje appelmoes.

"Alstublieft heren, omdat u zo aardig bent". En daar zitten we dan, aan tafel in een vreemde woning, met een onbekende vrouw en haar zoontje. De sneeuw dwarrelt neer in de straat en op de daken in de Oranjeboomstraat. Kip met frietjes en appelmoes heeft nog nooit zo lekker gesmaakt als die kerst.

Carbidschieten: een korte geschiedenis

Tekst: Historiek - Foto's Internet.

Rond Oud en Nieuw wordt er op veel plekken in Nederland – naast het afsteken van vuurwerk en het 'slepen' (het meenemen van alles wat los en vast zit) – met carbid geschoten. Vaak gebeurt dit met een stalen melkbus, maar er worden ook regelmatig giertanks of cementmolens ingezet voor deze klus. Waar komt de traditie van carbidschieten vandaan? En hoe oud is het carbidschieten eigenlijk?

Carbidschieten gebeurt met name veel in provincies als Drenthe, Groningen, Friesland, Overijssel en Gelderland. Maar ook in België – waar het gebruik carbuurschieten heet – en in het zuiden van Nederland is carbidschieten een gebruik. Alternatieve benamingen voor carbidschieten zijn melkbusschieten, losschieten of pulleschieten.

Carbid, ook wel calciumcarbide genoemd, is een chemische verbinding van calcium en koolstof. Bij het schieten worden er vrij grote stukken carbid in een melkbus of blikje gedaan. Er wordt water of spuug over carbid gedaan, waardoor een gas, ethyn genoemd, vrijkomt. Als er bij de juiste hoeveelheid gas een vuurtje bij de opening in de melkbus of het blikje wordt gebracht, knalt het deksel een eind weg. De knallen die hierbij zijn te horen, zijn gigantisch en kunnen oplopen tot wel 110 decibel.

Oorsprong van het carbidschieten Het is mogelijk dat de traditie van carbidschieten – net als bijvoorbeeld de kerstboom – terug te voeren is op de Germaanse Tijd. Tijdens hun joelfeesten (midwinterfeesten) ontstaken de Germaanse grote vuren. Natuurlijk bestond carbid toen

nog niet, maar het idee is hetzelfde: zorgen voor vuur en knallen om boze geesten te verjagen.

In onder meer Drenthe, rond Zwolle en bij Kampen (Brunnepe) wordt al vanaf het begin van de twintigste eeuw met carbid geschoten. Carbidschieten was toen populair onder jongemannen, als een soort vorm van 'burgerlijke ongehoorzaamheid'. De jeugd daagde er de veldwachter mee uit. Gelegenheden waarbij er geschoten werd, waren het einde van het jaar, maar ook bij huwelijken en andere feesten.

Vanaf het einde van de negentiende eeuw, in Nederland vanaf ongeveer 1895, werd carbid gebruikt als fietsverlichting of als lamp voor in auto's: de carbidlamp of acetyleenlamp. Deze lamp werd in 1892 uitgevonden door de Amerikaan Thomas Leopold Willson. Nog tijdens de Tweede Wereldoorlog gebruikte men carbid in de verlichting van fietsen. Ook tijdens de Hongerwinter van 1944-1945 was de carbidlamp in gebruik om binnenshuis te kunnen verlichten. In de decennia na de Tweede Wereldoorlog kwam de elektrische verlichting op en kwam er een einde aan de carbidlamp.

Ook gebruikten smeden carbid bij het lassen, tot het moment dat er flessen met acetylene gas beschikbaar kwamen. Verder gebruikt(e) men

carbid om mollandgangen mee uit te roken. Door de vorming van het ethyngas slaan de mollen op de vlucht.

Immaterieel erfgoed

Het schieten met carbid kwam op 27 juni 2014 als 'Carbidschieten in Drenthe' terecht op de een lijst van vijftig Nederlandse tradities, bekend als de Nationale Inventaris Immaterieel Cultureel Erfgoed in Nederland. Op deze lijst tradities staan verder bijvoorbeeld feesten als Sinterklaas en Sint-Maarten, de Friese sport fierljeppen, Koningsdag, Allerzielen, het Paasvuur van Espelo, het Alkmaars Ontzet en de Groninger eierbal.

Oud en Nieuw 2020-2021

Steeds meer gemeenten pleiten voor een verbod op carbidschieten tijdens

de jaarwisseling. Veel burgemeesters en lokale politici zeggen bang te zijn dat te veel mensen dit op 31 december gaan doen in plaats van vuurwerk afsteken. Zij vrezen dat daar alsnog veel gewonden bij vallen en de zorg wordt belast.

In 2019 raakten 78 mensen gewond door carbidschieten, 10 procent van alle slachtoffers tijdens de jaarwisseling. Het gaat dan bijvoorbeeld om botbreuken en brandwonden. De angst is dat dit aantal deze jaarwisseling zal stijgen als meer mensen het carbidschieten kiezen als alternatief voor het afsteken van vuurwerk.

In alle regio's klinken zorgen over de enorme stijging van de verkoop van carbid de afgelopen week, sinds het kabinet besloot tot een nationaal vuurwerkverbod tijdens de jaarwisseling. Hiermee wil het kabinet de zorg ontzien, die normaal haar handen vol heeft aan de honderden slachtoffers die vallen bij het afsteken van vuurwerk.

Bij de plattelandstraditie wordt een brok carbid natgemaakt en in een melkbus gestopt. In de bus ontstaat

vervolgens gas dat via een klein gaatje in de bus wordt aangestoken. Daarna volgt een luide explosie waarbij het deksel of een bal van de bus afschiet. Volgens kenners kan de explosie die carbid veroorzaakt zo groot zijn dat in een stedelijke omgeving de ramen uit de sponningen springen. Ook de wegschietende afsluiters van bijvoorbeeld melkbussen veroorzaken gevaar, waarschuwen ze. De landelijke BOA Bond heeft al opgeroepen tot een landelijk verbod.

IPA Kampeerweekend 2020

Tekst: Berry Vogel

Het was even spannend of het door de coronacrisis allemaal wel doorgang kon vinden en of er mensen zouden afhaken. Ja dat deden mensen begrijpelijk inderdaad maar toch bleven er voldoende aanmeldingen over.

Op vrijdag 18 september was het dan zo ver. Vanaf één uur stroomde de camping al lekker vol. Zelfs waren er al mensen die eerder hadden geboekt. Over één ding hadden we niet te klagen. Het zou het hele weekend prachtig weer worden. Zodoende

konden we gezellig in het zonnetje genieten van het welkomstwoord van de voorzitter Jan Eijkemans en van de uitleg over het weekend door Brugt Peper.

We werden ook blij verrast dat onze vrienden uit Duitsland een lekkere Kleefse likeur hadden meegebracht die ook gretig aftrek vond.

De invulling van het weekend was iets anders dan andere jaren. Wel een gezamenlijke koffie en borrelmoment en natuurlijk de 2 buffetten op vrijdag

en zaterdagavond, keurig volgens de richtlijnen, maar verdere activiteiten werden vooral individueel gedaan. Men heeft dus veel gefietst en gewandeld in de omgeving.

Al met al is het een geslaagd weekend geweest waarop iedereen ook aangaf, hopelijk zonder crisis, en in goede gezondheid, volgend jaar er weer bij te zijn. Rest nog wederom onze dank uit te spreken aan Brugt Peper en IPA Nijmegen voor de organisatie van dit weekend en hopelijk allemaal tot volgend jaar.

Kampeerweekend IPA Nijmegen 2020

Tekst: Jos en Marjo Koehorst – IPA Arnhem

We kregen in de loop van het jaar de 'Attentie', het IPA blad van het district Nijmegen, met de uitnodiging voor het vijfde (jubileum) kampeerweekend in Groesbeek in de bus. Gezien de coronacrisis leek het ons wel leuk om daar na 2 jaar van afwezigheid weer aan deel te nemen. Vanwege de corona zouden de Airborne-herdenkingen deels toch niet doorgaan en als gevolg daarvan zouden de Engelse vrienden waarschijnlijk ook niet kunnen komen. We schreven ons dus vast in, maar nog onder voorbehoud van de ontwikkelingen met betrekking tot de coronaregels.

Gezien het verloop van het een en ander hebben we de Engelse vrienden, die ieder jaar bij ons in huis zijn tijdens de herdenkingsweek, gemeld dat het niet verstandig was om deze kant op te komen. Nou,

dat hadden ze zelf ook wel bedacht. Kortom, we gingen naar het weekend in Groesbeek.

Toen meldden de eigenaren van onze caravanstalling dat zij ook nog op vakantie zouden in september en wij onze caravan op tijd op moesten halen. Dus wij camping 'De Oude Molen' gebeld of we niet een week eerder konden komen. Geen probleem!

Wij zijn op 9 september vertrokken naar Groesbeek waar we gelijk een plek kregen op het veld waar we het daaropvolgende weekend met de IPA zouden staan. Fietsen mee en de omgeving bekeken per fiets. Wat is het er mooi fietsen en wat is Nederland, en een stukje Duitsland, toch mooi. Ook wat betreft het weer hebben we echt genoten. Daarvoor hoef je niet naar het verre zuiden.

Het eerste weekend dat we er stonden was er een club met allemaal BIOD

caravans. Dat is een oud merk caravan dat oorspronkelijk in Oldenzaal werd gemaakt. Er waren exemplaren bij van ruim 40 jaar oud, vaak getrokken door een even oude auto. Prachtige combinaties. Op donderdag in de tweede week kwamen de eerste IPA-leden op het terrein erbij en op vrijdag was het gezelschap compleet. Er waren deelnemers uit verschillende districten in Nederland en zelfs één uit Duitsland. Om vijf uur werd door Brugt Peper het weekend geopend samen met de voorzitter van IPA Nijmegen Jan Eijkemans. Dit ging vergezeld van de nodige 'Schrobbelér' en een Duitse likeur 'Klever Schwanen Tropfen'. Daarna hebben we genoten van een heerlijk Chinees buffet in het restaurant van de camping.

Zaterdag ging een ieder zo zijn eigen gang om de omgeving te bekijken, te fietsen, het museum te bezoeken of lekker niets te doen bij de caravan.

Rond vijf uur was het weer verzamelen voor een heerlijk aperitiefje. Hierna werd in het restaurant een heerlijk driegangen menu geserveerd. Dit bestond uit soep, dan de keuze uit schnitzel, saté of zalm, met frietjes, groenten, gebakken krieltjes en een heerlijk yoghurtje toe.

Op zondag ochtend werd het weekend afgesloten met een gezamenlijk koffiemoment. Hier werd het lang zal

hij leven gezongen voor Jos die op die dag 71 jaar werd. Er werd op cake getrakteerd. Langzaam ging een ieder zijn spullen inpakken en vertrok weer naar huis.

Het was een geslaagd IPA weekend en zeker voor herhaling vatbaar. Hopelijk niet in het herdenkingsweekend!

Wij hebben die zondag nog de verjaardag van Jos gevierd met wat

visite. Op maandagochtend zijn ook wij richting huis vertrokken en hebben inmiddels de caravan tot volgend jaar in de stalling staan.

Angela en Brugt en andere bestuursleden, nogmaals bedankt voor de organisatie van dit gezellige weekend.

Jos en Marjo Koehorst
IPA Arnhem e.o.

Nazomer kampeerweekend 2020 IPA Nijmegen

Tekst: Bert en Anneke Kooiman – IPA Gooi- en Vechtstreek

Op 18, 19 en 20 september vond het jaarlijkse kampeerweekend IPA Nijmegen plaats in Groesbeek. Voor de mensen die de topografisch niet zo goed onderlegd zijn: Groesbeek ligt tegen Nijmegen aan. Een uurtje rijden vanaf het Gooi.

Op camping 'De Oude Molen' mochten we ook eerder komen of later vertrekken. Toen wij op donderdag aankwamen stonden er al een paar enthousiaste IPA-leden uit Nijmegen. Er was een speciaal veld gereserveerd voor de IPA, prachtig. De meeste leden kwamen vrijdagmiddag binnendruppelen. Om 5 uur was de welcomsborrel, buiten in een grote corona-kring. Brugt Peper opende het festijn en schonk een lekkere kruidenbitter. Op het terrein is een goed restaurant dat gerund wordt door Chinezen. Een en een is 2: we gingen die avond lekker 'chinezen'. Dit weekend kwamen ook Rob en Helga. Na hun enthousiast verslag van hun bijdrage vorig jaar (in het blad van IPA Gooi- en Vechtstreek)

hebben wij ook ingeschreven. Tijdens het diner hebben we lekker bijgepraat.

Bert en ik hadden het gevoel nog een beetje 'ouderwets' te zijn, want wij hadden nog niet zo'n mooie camper als de meeste aanwezigen. De campers gingen ook graag even bij elkaar kijken wat er zoal was bedacht aan noviteiten, enz. Overigens deden de leden die hetzelfde merk caravan hadden dat ook. Hoe heb jij dit of dat opgelost...? Zo zagen wij 4 'KIP-bewoners' bij elkaar binnen kijken.

Er was in de omgeving voldoende te doen. Het Bevrijdingsmuseum ligt letterlijk tegen de camping aan.. en het was Museumweekend. Mooi toch? Ook in dit weekend vond de herdenking plaats, dat 75 jaar geleden operatie 'Market Garden' plaatsvond en de bevrijding van Nederland begon. Verder is er in de omgeving een ruime mogelijkheid om leuke fietstochten te maken. Zowel over heuvels als in de dalen. Met een elektische fiets valt dat wel te doen, die de meesten dan ook bij zich hadden. Ook een draisine is in

de buurt (waarmee je een tocht kan maken naar Kranenburg in Duitsland. Maar één van de mooiste routes was toch wel die door de Ooijpolder gaat. Wat een weidsheid. Prachtig om bijna dezelfde snelheid te hebben als die van de binnenvaartschepen over de Waal. En wat een mazzel hadden we met het weer! Zonnig, warm en droog. Genieten in meervoud. Tevreden gingen we na een Hollandse maaltijd van de Chinees naar ons hok. We namen afscheid van elkaar met een kopje koffie uit eigen keukens en hopen elkaar na een jaar weer te ontmoeten.

Natuurlijk zou het geweldig zijn als andere IPA-leden zich volgend jaar ook melden met hun kampeermiddel. Tent, vouwwagen, caravan of camper, alles mag.

Rest ons nog de organisatoren te bedanken! Tot volgende keer!

Wereldwandelaars (1911) – Een verbond van idealisten

Bron: Historiek

Poseren bij het Drielandenpunt te Vaals, fotograaf Johan Cohnen jr. Beeldmateriaal uit De wereldwandelaars © Joods Historisch Museum

Ze werden voor een dubbeltje geboren. Geestdriftige jonge mannen en vrouwen, twintigers, afkomstig uit volkswijken in Den Haag, Delft en Amsterdam. Ze vonden elkaar in hun idealen: geheelonthouders waren ze, vegetariërs, pacifisten, strijdend voor sociale gelijkheid en op zoek naar vrijheid in de natuur. In de zomer van 1911 vertrokken ze vanaf de Dam voor een voetreis van jaren. Onderweg deden ze voor kranten en tijdschriften verslag van hun avonturen – tot de Grote Oorlog uitbrak en de kleine karavaan in Palestina met een schok tot stilstand werd gebracht. Wim Willems beschreef hun in zijn boek *De wereldwandelaars*. Een verbond van idealisten, dat onlangs verscheen bij uitgeverij Querido. Op *Historiek* een fragment over de ‘wonderlust’ in het begin van de twintigste eeuw.

Westerse Wonderlust

In de jaren dat de drie wandelaars op reis gingen, trokken jongeren niet zomaar de wijde wereld in. Reizen was eeuwenlang iets voor de elite geweest, voor de adel en de bourgeoisie, die als jongvolwassenen op een Grand Tour gingen: met de koets en te paard door landen die van oudsher de bakermat van de Europese beschaving vormden. In Italië en Griekenland kregen ze

een idee van de bronnen van de cultuur waarvan ze zich de trotse dragers voelden. In de negentiende eeuw groeiden kuuroorden in zowel Duitsland, België als Engeland uit tot populaire bestemmingen voor de gegoede klasse. Die dacht de overspannen zenuwen tot bedaren te kunnen brengen door geneeskrachtige baden en lange siësta's op een rustbank. Alleen wie geld had kon zich zulke vormen van ontspanning en recreatie veroorloven. Het zou tot na de Tweede Wereldoorlog duren voor jaarlijkse vakanties naar het buitenland en het massatoerisme op gang kwamen.

“Het hoorde bij de Bildung van kinderen uit de gegoede burgerij om op de drempel naar volwassenheid enkele zomers als veredelde zwervers rond te trekken.”

Menig kind, zeker als het opgroeide in een arbeidersgezin met nauwelijks financiële armslag, wist niet wat er speelde voorbij de grenzen van het eigen land. Dat ging zelfs nog op voor veel jongeren van mijn eigen generatie. Pas aan de vooravond van mijn twintigste levensjaar trok ik voor het eerst de grens over. In 1971 woonde ik op kamers in het Haagse

Zeeheldenkwartier. Op een dag vroeg de zoon van de hospita me of ik een maand mee op tournee wilde met de muziekband waarin hij een plekje als drummer had gekregen. Met vijf man en een oude bestelbus reden we die zomer naar Bretagne. Geen van hen had ooit een stap buiten het vaderland gezet. De wereld leek zoveel groter toen, de grenzen verder weg. Van de volwassenen om ons heen hoorden we alarmerende verhalen over het reizen door België en Frankrijk. We mochten vooral in het donker nergens lang blijven stilstaan, want rondtrekkende bendes hadden het gemunt op passerende reizigers. Bij een boer zou je niet zomaar zijn erf op mogen rijden en vragen naar een plek onder de bomen om te overnachten, want als je geen Frans sprak liet hij je onder een vloed van scheldwoorden rechtsomkeert maken. Overal in het buitenland zou gevaar loeren. We konden de deuren van de bestelbus beter dichthouden en hem nooit ergens onbeheerd laten staan. Mijn eerste rit in een gammele auto naar Bretagne bracht ik door in een licht paranoïde, overwegend zwijgend gezelschap.

Ergens in Egypte kamperend met het echtpaar Ankenbrand (voorjaar 1913). Beeldmateriaal uit *De wereldwandelaars* © Joods Historisch Museum

Dat zal nauwelijks anders geweest zijn voor de wandelvrienden van meer dan een halve eeuw eerder. Zij reisden ook nog eens rond in een tijd van turbulentie: de beladen jaren die voorafgingen aan de Eerste Wereldoorlog,

al konden ze dat nog niet weten. De eeuw die achter hen lag, had in het teken gestaan van een overall de kop opstekend nationalisme, wat onder meer leidde tot het Duitse keizerrijk en het koninkrijk Italië. In navolging hiervan begon in meer landen de roep om autonomie te klinken. De etnische spanningen in de eeuwenoude Oostenrijks-Hongaarse veelvolkerenstaat laaiden op, net als in het Ottomaanse Rijk. Wie de landkaarten uit die tijd bekijkt, ziet dat de macht van die twee rijken zich uitstrekke over grote delen van Europa en het Midden-Oosten. Maar deze invloed kwam in bepaalde gebiedsdelen ter discussie te staan en riep de dreiging van oorlogsgevaar op. Zo voerde Italië in 1912 strijd met de Turken om het koloniale bezit van Libië. Niet lang erna begonnen enkele landen in de Balkan zich met geweld te ontdoen van wat zij ervoeren als het juk van het Ottomaanse Rijk. Van die dreigende situaties lijkt het jeugdige trio uit de Lage Landen zich onderweg weinig te hebben aangetrokken. Zij wandelden om in al die regio's juist met andere volken en culturen in aanraking te komen.

Auf die Wanderschaft gehen

Een voordeel van rondtrekken door Duitsland was dat in die samenleving het fenomeen van auf die Wanderschaft gehen in de cultuur verankerd lag. In zijn boek over hun tocht door Europa zou Bram Mossel er later lang over uitweiden. Al vanaf de middeleeuwen trokken jonge ambachtslieden met twee tot zes personen door het land, van stad naar stad en van dorp naar dorp. Het systeem van de gilden schreef voor dat een gezelschap er na zijn leertijd op uit ging om bij anderen de praktische kennis op te doen waarmee hij zich ergens zelfstandig kon vestigen. Om als een volleerd patroon of meester in zijn vak een eigen werkplaats op te zetten en een gezin te stichten, ook al zat dat er voor veel gezellen niet in. Een tijdlang 'op de reis gaan' hoorde bij een opleiding tot ambachtsman, maar ook bij de scholing in een artistiek

beroep. In de Duitstalige gebieden, zo schreef Bram, was het gebruik dat schilders, beeldhouwers en andere kunstenaars van plek naar plek trokken – op zoek naar werk en opdrachten. Het handwerk vroeg om een leertijd in den vreemde.

In de Zwitserse Alpen, onbekende fotograaf (1911). Beeldmateriaal uit *De wereldwandelaars* © Joods Historisch Museum.

De rondtrekkende gezellen mochten vrijwel overal in het land op een gastvrij onthaal rekenen. Als ze ergens niet direct werk konden vinden, klopten ze gewoon bij iemand aan voor een gratis maaltijd, een kledingstuk of een plek om te overnachten. Ook de Nederlandse vrienden kregen een reisgidsje voor gezellen in handen gedrukt, met gedetailleerde kaarten en goedkope adressen om te logeren. Niet dat iedereen die rondtrok een ambulante beroep uitoefende, met zijn handen geld verdiende of over een artistiek talent beschikte; in de Duitstalige landen reisden ook veel studenten of jongelui uit de betere kringen een tijdje door overrompelende landschappen. Het hoorde bij de Bildung van kinderen uit de gegoede burgerij om op de drempel naar volwassenheid enkele zomers als veredelde zwervers rond te trekken. Het privilege om een romantische drang naar vrijheid uit

te leven in de jaren dat jongelingen nog niet waren ingesnoerd door volwassen plichten, zoals een baan, een huwelijk en de opbouw van een familie. De drie wereldwandelaars schoven regelmatig aan bij notabelen op leeftijd, mannen bij wie de ogen begonnen te schitteren als ze vertelden over de tijd dat zijzelf auf die Wanderschaft waren geweest. Hoe ze na een fikse dagmars een slaapplek vonden in een hooiberg, korenschoof, schuur of een stal vol dieren. In zulke verhalen waren ze dankzij de twintigers uit Nederland aan hun tafel even voor eeuwig jong. 'Door beter onderwijs groeide de weerstand tegen het autoritaire karakter van het familieleven'

Afgezien van die traditie zien we aan het einde van de negentiende eeuw in de Duitstalige landen, dus ook in Oostenrijk en Zwitserland, de opkomst van tal van verenigingen voor jonge mensen die in groepen uit wandelen gaan. Met z'n allen de wijde natuur in, door de bergen trekken, in een poging te ontsnappen aan de gejaagdheid van het stadse leven. Ze schaarden zich achter banieren van verzet of emancipatie met hun georganiseerde trektochten of samenkomsten in een clubhuis. Met de jaren groeiden al die initiatieven uit tot een brede beweging, waarin de nadruk lag op het recht op ontspanning – door met wandelschoenen op pad te gaan. Duitsland stond bekend om zijn dichtbeboste regio's en berglandschappen, dus ruimte te over. Het mensonterende werk in de fabrieken, de vervuiling van lucht en water, en de machinale razernij in de samenleving dwongen tot een trek naar buiten. Wie de drang naar vrijheid voelt, vindt altijd wel een excuus of reden om eropuit te gaan. Door beter onderwijs in die landen groeide ook de weerstand tegen het autoritaire karakter van het familieleven. De wandelverenigingen waren overigens hiërarchisch ingedeeld, maar die discipline zochten de leden zelf. Veel clubs die de Wanderlust stimuleerden, richtten zich specifiek op jongeren uit de middenklasse. Niet langer draaide

WIM WILLEMS

DE WERELD WANDELAARS

Foto 4: De wereldwandelaars – Wim Willems.

het alleen om de elite, zij het evenmin om kinderen uit arbeidersgezinnen. Die zaten al op jonge leeftijd vast in een stramien waar nauwelijks aan te ontsnappen viel.

Naast de reizigers die rondtrokken met een reden – of een doel – waren er ook mensen die buiten het maatschappelijke systeem vielen en zich langs de weg staande probeerden te houden. Zij schrikten nogal eens vroeg in de morgen uit hun slaap op

door een gendarme met een blaffende hond aan de lijn. Als ze dan geen geld bij zich hadden, moesten ze in de benen of verdwenen ze tijdelijk achter de tralies. Niet alleen in het Duitse keizerrijk, ook in Nederland was er buiten geen plek voor landlopers of bedelaars. Geen enkele overheid of kerkorganisatie wilde bijdragen aan hun onderhoud. Wie arm was en niet tot een vaste gemeente behoorde, werd overal in Europa als een hete aardappel doorgeschoven van de

ene naar de andere plek. Net als de 52 mensen die al of niet opzettelijk rondtrokken zonder reisdocumenten, de sans-papiers. Het is tot op de dag van vandaag zo dat wie niet over een geldig identiteitsbewijs beschikt niet kan bestaan – althans niet in de ogen van de gezaghebbende instanties. Zulke observaties maakten de vrienden er al vroeg van bewust dat ze onderweg gevaar liepen te worden gezien als ongewenste vreemdelingen. Ze hoorden niet tot de traditionele 'reizigers' in Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland of Italië – de landen waar ze het eerste jaar doorheen trokken –, dus ze konden niet zomaar op een gastvrij onthaal rekenen.

Als wetsdienaren hen slapend langs de weg aantroffen, werden ze aangezien voor landlopers of bedelaars. Ze voldeden evenmin aan het traditionele beeld van de westerse toerist, vaak een gezelschap bemiddelde burgers dat zich goed gekleed en toegerust met een paar leren valiezen van de ene luxe bestemming naar de volgende verplaatste. Ze maakten gebruik van de trein, een koets of een auto met chauffeur, en vanuit hun hotel, villa of pension ondernamen ze dan op stevig schoeisel wandelingen door de omringende natuur. De drie vrienden zagen er volstrekt anders uit, dus welk label was dan wel op hen van toepassing? Hun alibi bestond uit de ansichtkaarten met hun portretten en beknopte teksten erop, die ze steeds weer lieten bijdrukken. In elk land waar ze verbleven zorgden ze voor een vertaling van de beschrijvingen van hun persoon en de reden voor hun jarenlange voettocht. Op de kaarten presenteerden ze zich als vegetariërs, journalisten en esperantisten. Idealisten die wandelden met de bedoeling ooit een boek te schrijven over hun reis over de wereld. Dat verhaal volstond om met rust gelaten te worden, zolang ze hun kamp maar opsloegen buiten de grenzen van de stad.

Rijvaardigheid bij de politie

Tekst en foto's: Rob Hoofman

Ik ben gevraagd om een stukje over mijn werk te schrijven. Natuurlijk doe ik dat met veel plezier omdat ik namelijk vind dat ik de mooiste baan heb binnen de politie. Maar voor ik over het werk uit ga wijden even wat over mezelf.

Ik ben Rob Hoofman, 39 jaar oud en woonachtig in het Gelderse Druten. Mijn roots zijn Brabants maar ach, in Maas en Waal is het hetzelfde laken en pak en valt het verschil te verwaarlozen. In dit prachtige dorp woon ik met mijn vriendin en 2 prachtige kinderen. Mijn hobby's zijn vissen en motorrijden.

Sinds 2018 ben ik namelijk docent rijvaardigheid de politie. Ik ben niet werkzaam bij de politieacademie (zoals velen dan vaak gelijk denken) maar bij OBt Zeeland en West-Brabant. Ik geef les op de auto en momenteel volg ik een opleiding tot docent rijvaardigheid op de motor. In 2016 volgde ik een SMM (de oude VRO) opleiding op de motor bij de politieacademie in Apeldoorn. Ik kreeg daar les van een docent, genaamd

Henk Bekke. Deze prachtige mens en gelouterde motorrijder vertelde tijdens deze opleiding met zo veel passie en bevinging over zijn vak en het motorrijden, dat ik dát werk wel MOEST gaan doen!! Zijn verhaal wakkerde een vlammetje aan, waarvan ik niet wist dat ik dit had. Namelijk een instructeursvlammetje. U moet weten dat mij vader rij-instructeur bij defensie is geweest alvorens hij als examinator naar het CBR verhuisde. In mijn beleving was hij gewoon mijn vader en had ik er nooit en te nimmer over nagedacht in zijn voetsporen te treden (10w40 kruipt waar het niet gaan kan ziet u wel...!).

Mijn werkzaamheden bestaan uit het geven van PRVT (Politie RijVaardigheid Training). Dit houdt in het certificeren van de collega's welke al eens een rijopleiding bij de politieacademie hebben gevolgd. Ter illustratie: een student heeft in zijn opleiding een ROI (Rijopleiding Initieel). Binnen 3 jaar na het behalen van deze rijopleiding dient hij bij OBt een trainingsdag te volgen waarbij wij trainen en toetsen of de rijvaardigheid nog voldoende is. Na deze trainingsdag is de collega weer over 3 jaar aan de beurt. Er zijn vele diverse intervallen per rijopleiding aanwezig. Regulier auto en motor is 3 jaar, verhoogde rijvaardigheid auto, motor of ME-bus zelfs 1x per jaar.

Momenteel assisteren wij als OBt de politieacademie met het geven

van de ROI's doordat Corona bij vele studenten roet in het opleidingstraject gooide. Zodoende komen de trajecten van de studenten niet verder in het gedrang want die stroom blijft komen natuurlijk. Als dit afgerond is dan staan er weer meer dan voldoende PRVT's voor ons klaar. De wereld van rijvaardigheid binnen de politie is momenteel zeer in ontwikkeling. De wereld kijkt anders naar ons als bestuurder van een politievoertuig en wij dragen hierin een grote verantwoordelijkheid.

Het gebruik van een politievoertuig in de vrijstelling van het RVV, gebeurt pas wanneer dit noodzakelijk is voor de politie taak. Van dergelijke wettelijke voorwaarden dienen onze collega's zich bewust te zijn, voor ze überhaupt het voertuig gaan inzetten voor het werk.

Deze bewustwording zal in het hoofd van de collega's steeds meer in harmonie met de druk van de melding moeten gaan. Dit proces begeleiden wij als docenten maar al te graag en lijkt mij de drijfveer voor elke docent. Elke dag weer voor 100% er tegen aan en als toetje met Optische en Geluidsignalen rijden... Daar droomt toch elk klein ventje of meisje van als er weer zo'n auto voorbij komt gereden!

Het is dan ook niet voor niets, het mooiste baantje bij de politie.

Blog van een collega

Regelmatig plaatsen we in onze Attentie een blog van een collega uit het land.

Een aantal maanden geleden kwam Brugt Peper er achter, dat zijn collega en wijkagent Patrick van der Wal uit ons politiedistrict Gelderland-Zuid, ook blogs schreef. Daarom plaatsen we komende Attenties een blog van hem, maar eerst een kennismaking. Wij wensen u veel leesplezier.

Maar dan..... Ik mag dan wel tevreden zijn maar ik ben niet objectief. Mijn verhaal heb ik al duizenden keren gelezen en herbeleefd in mijn hoofd. Om een meer objectief beeld te krijgen heb ik een aantal kanjers waarvan ik wist dat zij objectief zouden zijn mijn boek laten lezen. Dat betekent dat ik moet openstaan voor (positieve) kritiek. Een spannende periode.

Na veel aanpassingen en commentaar was mijn boek echt af. Het commentaar wat ik kreeg vond ik positief.

Aangenaam

Ik ben Patrick van der Wal (48), politieagent, ex-militair en veteraan. Aan de buitenkant een standaard man van middelbare leeftijd. In het dagelijkse leven politieagent. Ik heb een vrouw, drie pubers en een hond. Eigenlijk net als ieder andere burger, maar....ergens klopt er iets niet. In mij zat altijd een aanwezige onrust en tal van emoties die ik niet kon verklaren. Wie ben ik eigenlijk en waarom voel en ervaar ik de emoties zo heftig? Mijn leven bestaat uit twee werelden. De dagelijkse realiteit van mijn werk als politieagent en mijn privéleven als vader en partner. De andere wereld met steeds de terugkerende kwellende nachtmerries die ik als kind had en tot op heden nog steeds heb.

Door mijn onrust en mijn emoties vluchtte ik naar ander werk, relaties, oorlogsgebied (Bosnië en Afghanistan). Ongewild vertoonde ik destructief gedrag en zorgde

slecht voor mezelf. Het leverde mij enkel meer pijn en eenzaamheid op. Ik vervreemde steeds meer van mezelf naarmate ik steeds meer prikkels buiten mezelf ging zoeken. Mijn strijd was bijna gestreden, ik het had bijna opgegeven.

In 2016 raakte ik in een zware depressie. Fysiek en mentaal was ik op. Ik was een hoopje ellende en zat in een zwarte, uitzichtloze tunnel. Wat was er mis met mij? Ik voelde mij onbegrepen en kreeg geen gehoor van artsen als ik mijn gevoel probeerde uit te leggen. Gefrustreerd en niet gehoord door 'medische specialisten' volgde ik mijn eigen gevoel.

Het schrijven van een (eerste) boek is niet eenvoudig. Al helemaal niet als het autobiografisch is. Gevoelens worden aangeraakt. De pijnlijke, verdrietige en beschamende gebeurtenissen werden herbeleefd. In mijn geval deed ik er ruim vier jaar over. Eindelijk klaar!

Als politieagent zou ik het een eer vinden als mijn korpschef Oscar Dros een voorwoord zou schrijven. Na het lezen van mijn boek schreef hij een voorwoord waar ik trots op kon zijn.

Ik had eigenlijk nog één wens. Omdat ik militair ben geweest zou ik graag dat één persoon een nawoord zou richten. Peter van Uhm.

Peter van Uhm vond ik altijd een charismatische persoonlijkheid. We hadden een paar overeenkomsten. Hij komt net zoals ik uit Nijmegen. We zijn allebei veteraan en op missie geweest in Bosnië en Afghanistan. Peter van Uhm schreef – net zoals ik – een boek met de titel; 'Ik koos het wapen.'

Peter van Uhm werd op 17 april 2008 Commandant der Strijdkrachten. De hoogste militair, een vier sterren Generaal. Een ramp overkwam hem en zijn familie de volgende dag. Zijn

23-jarige zoon Dennis van Uhm, eerste luitenant (officier), sneuvelde op 18 april 2008 in Tarin Kowt in Afghanistan. Wat een bizar contrast. Ondanks dit intens verdrietige noodlot bleef Peter van Uhm aan als Commandant der Strijdkrachten.

Aan mijn uitgever Laurens van Aggelen had ik mijn wens geuit. Hij nam contact op met Peter van Uhm. Hij was bereid mijn boek te lezen. Hij las mijn boek in één avond uit. Met trots las ik het nawoord van Peter van Uhm;

'Indrukwekkend, een ander woord past niet bij dit boek. Indrukwekkend om wat Patrick allemaal mee heeft gemaakt in zijn leven maar ook om de manier waarop hij dit beschreven heeft. Triest kwam tijdens het lezen ook bij mij op. Niet dat het een triest boek is want de boodschap geeft hoop. Maar toch... triest dat Patrick zo lang heeft geworsteld met gebrek aan kennis over en onbegrip voor hoe hij de wereld ervaart. Niet alleen onbegrip bij anderen, maar juist ook

bij hemzelf. Hoe mooi is het dan dat hij na een moeilijke zoektocht van jaren toch zijn ware 'ik' terug vindt. Door die persoonlijke zoektocht met de pieken en dalen zo indringend te beschrijven zal Patrick de lezers zeker helpen om anderen maar ook zichzelf beter te begrijpen. Ik sluit mij aan bij zijn laatste woorden in het boek: "Het leven is mooi". Het respect voor en de ware diepgang van die woorden kun je pas echt bevatten als je ook zijn dieptepunten hebt meebeleefd in dit boek.'

Een passage uit mijn boek
...Maandag 16 april 2012 ergens rond de middag. Afghanistan, Oost Kabul, ISAF Camp Warehouse. Daar sta ik dan, in een donkere bunker vol met onbekende Franse militairen en lotgenoten. Plotseling veel explosies, voortdurend geratel van zware machinegeweren en laag overvliegende helikopters die boven de bunker cirkelen. Rond het kamp en het was net of alles zich een moment in slow-motion afspeelde. Ik had een bunker uitgekozen op de meest

slechte locatie namelijk bij het hek aan de uiterste rand van de compound. Op een steenworp afstand van een pand waar met raketwerpers op ons werd geschoten door de Taliban.

Mijn collega Gerwin zou stiekem een foto nemen waar ik in opening van de donkere bunker sta, voor mijn borst mijn doorgeladen semiautomatisch geweer de Colt C5; in mijn beenholster mijn Glock 17, klaar voor gebruik. Met een gevoel van onmacht wacht ik op datgene wat komen gaat. Een foto die de situatie beschrijft zoals het voelde. Een foto die mij nog jaren zou achtervolgen.

Hier sta ik dan. Is dit wat ik wilde? Wegvluchten van mijn onrust naar een oorlog, mijn zoontje en dierbaren achterlatend en opzadelen met zorgen om mijn welbevinden. Wat dacht ik te vinden in dit land?...

Aangenaam:

Ik ben Patrick van der Wal (48) politieagent, ex-militair en veteraan. Aan de buitenkant een standaard man van middelbare leeftijd. In het dagelijkse leven politieagent, ik heb een vrouw, drie pubers en een hond. Eigenlijk net als ieder andere burger, maar...ergens klopt er iets niet. In mij zit een altijd aanwezige ernst en emoties die ik niet kon verklaren. Wie ben ik eigenlijk en waarom voel en ervaar ik de emoties zo heftig?

Mijn leven bestaat uit twee werelden. De dagelijkse realiteit van mijn werk als politieagent en privéleven als vader en partner. De andere wereld met de steeds terugkerende kwelende nachtmerries die ik als kind had en tot op heden nog steeds heb. Door mijn onrust en mijn emoties vluchtte ik naar ander werk, relaties, oorloggebied (Bosnië en Afghanistan). Ongewild vertoonde ik destructief gedrag en zorgde slecht voor mezelf. Het leverde mij enkel meer pijn en eenzaamheid op. Ik vervreemde steeds meer van mezelf naarmate ik steeds meer prikkels buiten mezelf ging zoeken. Mijn strijd was bijna gestreden en ik had bijna opgegeven.

In 2016 raakte ik in een zware depressie. Fysiek en mentaal was ik op. Ik wree een hoopje afkand en zat in een zwarte tunnel. Wat was er mis met mij? Ik voelde mij onbegrepen en kreeg geen gehoor van artsen als ik mijn gevoel probeerde uit te leggen. Geïrriteerd en niet gehoord door 'medische specialisten' volgde ik mijn eigen gevoel.

Gevangen in gevoel.

Deze drie woorden omschrijven het beste mijn worstelingen met mijn emoties, tegenstrijdige gevoelens kortom mijn innerlijke strijd in het dagelijkse leven. Uitgeput ondernam ik een laatste poging in een zoektocht naar mezelf. Waar moest ik beginnen? De ego die ik onbewust van kinds af aan had gecreëerd om mijn kwetsbaarheid en onzekerheid te verbergen en om geaccepteerd te worden door anderen. Voor het eerst ging ik voorzichtig vertrouwen en luisteren naar mijn gevoel waar ik al jaren in gevangen zat, ik moest wel. Voor mij is na 45 jaar (gas) het licht gekomen om mijn persoonlijke worstelingen te staken en het leven zonder angst en met vertrouwen in mezelf te doorleven. In mijn boek wil ik je graag meenemen in mijn persoonlijke ervaringen, belevenissen en dilemma's te de hoop jou ermee te kunnen helpen.

Patrick van der Wal

GEVANGEN IN GEVOEL

GEVANGEN IN GEVOEL
Patrick van der Wal

patrickvanderwal.com

**In deze bijzondere tijd
waarin wij allen verkeren,
wenst het bestuur van IPA
Nijmegen e.o. alle leden,
collega's van andere IPA
districten, vrienden en hun
dierbare en zij die dit lezen:**

**hele fijne Kerstdagen in de
huiselijke kring van familie
en/of vrienden en een
gelukkig, gezond en
voorspoedig Nieuwjaar**

**Jan, Martin, Jaap, Adrie,
Dick, Brugt en Jan N.**